די ליבע

א פילאזאפישע באטראכטונג

ווענן די אמת'ע געפילן פון ליבע
און נאטור'ס צילן

ד. מ. הערמאלין

איבערגעארבעט אויף היינטיגער היימישער אידיש

לויט דער ניו-יארקער אויסגאבע
Hebrew Publishing Company

א באמערקונג צו דער איבעראַרבעטונג

דאס איז א מאדערנע איבעראַרבעטונג אויף היימישער אידיש פון ד. מ. הערמאַלין'ס "די ליבע - א פילאזאפישע באטראכטונג". די ארגומענטן, ביישפילן און שטעלונגען פונעם מחבר זענען פרעזערווירט געווארן. די שפראך איז איבערגעארבעט געווארן; אונטערקעפלעך זענען צוגעגעבן געווארן וואו דאס העלפט ביים לייענען.

דער מחבר'ס נאטור-וויסנשאפטליכע השערות און זיין באהאנדלונג פון ראסע, געשלעכט, פארמערונג און געזעלשאפט זענען די שטעלונגען אין דעם היסטארישן טעקסט. די איבעראַרבעטונג שטעלט זיי נישט פאר אלס היינטיגע וויסנשאפט אדער אלס אן עצה פארן היינטיגן לעבן. אלטע ראסישע באצייכענונגען זענען איבערגעגעבן מיט היינטיגע ווערטער, אן צו טוישן דעם אינהאלט פון זיינע טענות.

די איבעראַרבעטונג אנטהאלט דעם גאנצן פארווארט און אלע פערצן קאפיטלען פונעם מקור. די רעקלאמע-בלעטער פונעם פארלאג נאך דעם סוף זענען נישט אריינגענומען געווארן. ווען דער מחבר שרייבט היינט אדער ביז היינט, מיינט ער זיין אייגענע היסטארישע צייט.

נאטור'ס וואונטש

[אנשטאט א פארווארט.]

מיט א ווילן און א חשק לויפט דאס וואסער אראפ פונעם פעלזן, טרעפט זיך מיטן שטראם אינעם טאל און מישט זיך מיט אים.

ווען א שטיין פאלט פון א גרויסער הייך און קומט נענטער צו דער ערד, הייבט ער אן צו פליען שנעלער. עס זעט אויס ווי ער האט א ווילן און א חשק זיך צו פאראייניגן מיט דער ערד.

ווען צוויי בלימעלעך בייגן זייערע קעפעלעך און נעמען זיך ארום מיט זייערע צווייגעלעך, ווייזט איינע דעם ווילן און חשק איבערצוגעבן די באפרוכטונג, און די צווייטע זי אויפצונעמען.

א פאר טויבן ווייזט אזויפיל ליבע און צערטליכקייט איינע צו דער אנדערער, אז מיר בלייבן שטיין פארוואונדערט פון זייער איבערגעגעבנקייט צו זיין צוזאמען, לעבן צוזאמען און געניסן צוזאמען.

כדי זיך צו פאראייניגן און אויסצופירן נאטור'ס וואונטש, וועלן אפילו די נארישסטע חיות אויסטראכטן און דורכפירן די קליגסטע איינפאלן. אבער נאטור'ס וואונטש גייט נאך ווייטער. זי האט אויך אנדערע כוונות און שטרעבונגען. א וואונטש, א חשק, א פארלאנג הערשט איבער אלעם און באלעבט אלעס: זיין צוזאמען, זיך פאראייניגן, זיך ארומנעמען און זיך צו ליבן.

1. וואס איז ליבע?

ווען מיר פרעגן "וואס איז ליבע?", ענטפערן מיר לויט דער געוועגליכער באדייטונג פון אונזער דערפאַרונג: ליבע איז די צוציעונג פון איין מענטש צום צווייטן, פאר א געוויסן צוועק אין דער נאטור.

אבער ווען מיר קוקן זיך גוט אריין און ווילן נענטער שטודירן דאס געפיל, מוזן מיר זאגן אז ליבע איז בערך ווי "אומענדליכקייט", "אן אן אנהייב" און ענליכע אויסדרוקן אין דער מענטשליכער שפראך. מיר מאכן זיך פון זיי בלויז אן אויבערפלעכליכן באגריף, אבער ווייסן נישט גענוי זייער אמת'ע באדייטונג.

מיר האבן גענומען "אומענדליכקייט" און "אן אן אנהייב" אלס ביישפילן פון זאכן וואס מיר קענען האבן פון זיי בלויז א שוואכן באגריף, כאטש מיר זענען איבערצייגט אז זיי עקזיסטירן אין דער נאטור. אבער דער פארגלייך מיט ליבע איז, נאך אלעמען, נישט אינגאנצן ריכטיג. לאמיר דעריבער נעמען עפעס נענטער, למשל עלעקטריציטעט.

די מאדערנע וויסנשאפט האט אונז שוין געגעבן א גאנץ גענויען באגריף פון דער קראפט און מאכט פון עלעקטריציטעט. מיר ווייסן אז עלעקטריציטעט קען נישט בלויז פירן באנען, טרייבן מאשינען און טראגן אונזערע געדאנקען ביזן עק וועלט. זי האט אויך ווארעמקייט, ליכט און אנדערע אינטערעסאנטע אייגנשאפטן.

אבער וואס איז עלעקטריציטעט אליין? פארוואס ווירקט זי אזוי? וואס טרייבט זי צו האבן די ווירקונגען?

אויף די אלע פראגן מוזן מיר אויפהייבן די אקסלען און ענטפערן: מיר ווייסן נישט.

מיט דער קראפט, מאכט אדער געפיל פון ליבע איז דאס זעלבע. מיר שפירן און ווייסן וואס ליבע טוט און קען אויפטון. מיר פארשטייען איר מאכט, קראפט און השפעה. אבער וואס ליבע אליין איז, ווי אזוי זי ווירקט און וואס טרייבט זי צו ווירקן, ווייסן מיר נישט.

די מאדערנע וויסנשאפט באגנוגנט זיך אבער מיטן גענויעם אויספארשן פון וואס מיר קענען וויסן און פארשטיין. מיר שטודירן אין דער עלעקטריציטעט דאס וואס מיר קענען באגרייפן. אזוי אויך מיט דער ליבע: מיר פארשן דאס וואס מיר קענען אין איר פארשטיין.

פונקט ווי די עלעקטרישע קראפט האט פילע אייגנשאפטן, אזוי אויך די ליבע. זי ווירקט אויף פארשידענע אופנים און האט א נייגונג זיך אויסצובררייטערן אין אירע כוונות און שטרעבונגען.

די ליבע וואס מיר קענען טיילט זיך אין די פאלגנדע סארטן:

1. די ליבע אדער נייגונג ביי פלאנצונגען, חיות און אלעם וואס לעבט אן איבערקלערונג.
2. די ליבע פון מענטשן צו חיות.
3. די ליבע פון חיות צו מענטשן.

4. די ליבע פון עלטערן צו קינדער.

5. די ליבע פון קינדער צו עלטערן.

6. די ליבע פון א מאן צו א פרוי.

7. די ליבע פון א פרוי צו א מאן.

8. די ליבע צו געזעלשאפט, אדער פריינדשאפט.

9. די ליבע צו שיינקייט אין דער נאטור.

10. די ליבע צו מוזיק.

די צען סארטן ליבע זענען אויס זייער פארשידן איינע פון דער אנדערער. אבער ווען מיר באטראכטן זיי ריכטיג, געפינען מיר אז זיי שטאמען פון איין קוואל און האבן איין כוונה אדער ציל.

אלע סארטן ליבע האבן דעם צוועק פון עקזיסטענץ: לעבן און זיין אין דער פארעם אין וועלכער די נאטור שאפט אונז. די ליבע באווייזט זיך בלויז אין פארשידענע סארטן לויט די פארשידענע אומשטענדן. זי בלייבט אבער שטענדיג די זעלבע איינציגע קראפט אין דער נאטור, וואס ווערט גערעגלט לויט א געוויסן נאטור-געזעץ צו ווירקן פאר דער פארמערונג, קיום המין, פון אלעם וואס לעבט און עקזיסטירט.

די ליבע זארגט אבער נישט בלויז פארן אויפקומען פון א צווייטן דור. זי האט אויך די אויפגאבע אוועקצונעמען אדער אפצושוואכן דאס אומאנגענעמע אין אונזער לעבן. ווען ווייטאג, נויט, פארצווייפלונג און ביטערע קראנקהייט רינגלען אונז ארום, באווייזט זיך די ליבע און ווייזט אונז ווי שיין און אנגענעם די וועלט איז. מיר באשליסן נישט בלויז ווייטער צו לעבן, נאר קעמפן מיט אלע מעגליכקייטן ווייטער צו עקזיסטירן און זוכן אוועקצונעמען די ווייטאגן.

פארוואס איז דאס? בלויז ווייל די נאטור וויל אז מיר זאלן לעבן. אן די פארשידענע פארמען פון ליבע וואלט דאס לעבן נישט געהאט קיין ווערט פאר אונז. מיר מוזן דעריבער זאגן: לעבן איז ליבע, און ליבע איז דאס לעבן.

2. א בלינדע נייגונג

באטאניק איז די וויסנשאפט וואס לערנט אונז וועגן דער נאטור פון פלאנצונגען. זי איז זייער אינטערעסאנט און האט אונז אנטפלעקט מערערע זייער וויכטיגע סודות אין דער נאטור.

די נאטור איז פול מיט לעבן. דאס ווייסט שוין יעדער וואס האט זיך אינטערעסירט אין נאטור-וויסנשאפט. עס איז נישטא קיין ווינקל אדער שפאלטעלע אין דער גרויסער אומענדליכקייט וואו עס זאל נישט זיין קיין לעבן. דער קאלטער גראניטשטיין, וואס ליגט אויף איין פלאץ צענדליגער טויזנטער יארן, זעט אויס טויט, ווי ער האט אין זיך קיין לעבן נישט. אבער אזוי איז נישט.

אויך דער קאלטער גראניטשטיין אנטהאלט לעבן. א לעבעדיגע קראפט האלט צוזאמען זיינע קליינע שטיקעלעך זאמד. א לעבעדיגע קראפט ווירקט פון דער ערד אויף אים און פון אים אויף דער ערד. און א לעבעדיגע קראפט וועט אים אמאל צעלאזן און פארוואנדלען אין אן אנדערער פארעם.

עס איז דעריבער נישט קיין וואונדער אז אויב א שטיין האט אין זיך לעבן, האבן א בוים, א בלום און א שטיקעלע גראז אויך לעבן. מיר זעען ווי זיי קומען ארויס פון קערנדלעך, וואקסן, בליען, ווערן אלט, שטארבן און פארוואנדלען זיך.

אבער די סארט לעבן אינעם שטיין און אין דער פלאנצונג האט נישט קיין באוואוסטזיין פון דער אייגענער עקזיסטענץ. אדער, בעסער געזאגט, זייער באוואוסטזיין, אויב זיי האבן יא אזא געפיל, איז זיכער נישט ווי דאס באוואוסטזיין פונעם מענטש מיט א מח צום טראכטן, וואס זאגט: "איך טראכט, דעריבער עקזיסטיר איך."

טראץ דעם אומבאוואוסטזיין, טראץ וואס עס פעלט זיי אזא באגריף ווי מיר מענטשן האבן, באווייזן די פלאנצונגען א נייגונג ענליך צו אונזער געפיל פון ליבע, פארן צוועק פון פארמערונג.

לאמיר ברענגען א פאר ביישפילן פון בלומען.

ביי געוויסע בלומען וואס וואקסן אויף טרוקענע פלעצער האט מען געפונען זכרים און נקבות. דאס הייסט: איינע אנטהאלט דאס וואס באפרוכט און גיט עס איבער צו א צווייטער. די צווייטע טראגט דערפון פרוכטן, וואס קענען דערנאך ארויסברענגען א בלום פון דעם זעלבן מין.

דאס וואונדערליכע ביי דער באפרוכטונג איז אז ווען די זכר-בלום דארף איבערגעבן דאס וואס באפרוכט צו דער נקבה-בלום, בליען ביידע אויף אין זייערע שענסטע פארבן. באטאניקער רופן דאס "די חתונה-קליידער".

דאס איבערגעבן פון דער באפרוכטונג איז אזוי פארשידן ווי די בלומען אליין. געוויסע בלומען בייגן זיך איינע צו דער אנדערער און בלייבן באהאפטן ביז די באפרוכטונג גייט איבער פון איינע צו דער אנדערער. ביי אנדערע זענען דא פליגעלעך וואס זויגן דעם זאפט פון די בלומען און טראגן דערביי איבער דאס וואס באפרוכט פון איין בלום צו דער צווייטער. ביי א טייל געשעט די באפרוכטונג דורך דעם ווינט, וואס הייבט אויף שטויב פון דער זכר-בלום און טראגט אים צו דער נקבה-בלום. ביי בלומען וואס וואקסן אין נאסקייט אדער אין וואסער האט דער שטראם די אויפגאבע איבערצוטראגן דאס וואס באפרוכט.

אזוי איז עס ביי אלעם וואס וואקסט און בליט אין דער נאטור. עס זענען דא צוויי סארטן וואס באפרוכטן איינע די אנדערע, און דאס געשעט דורך אן אנגענעמער אדער צונייגנדיקער בארירונג.

איצט גייען מיר איבער צו די חיות וואס האבן בלויז דעם יתרון איבער די פלאנצונגען אז זיי קענען זיך באוועגן פון פלאץ צו פלאץ. אין דער אמת'ן האבן זיי אבער נישט פיל מער א באוואוסט אויסגערעכנטע נייגונג אין זיך ווי די בלומען.

דער ים אנטהאלט חיות וואס זענען פשוטע שטיקלעך פלייש, אן א פארעם און אן קיין אנטוויקלטן קערפער. לאמיר נעמען אלס ביישפיל די זשעלי-פיש, וואס זעט נישט אויס ווי מער פון א שטיק שוואם.

די נאטור-פארשער, וואס האבן געקענט אונטערשיידן דעם געשלעכט ביי בלומען, האבן ביז היינט נישט געקענט אויסגעפינען דעם געשלעכט ביי מערערע פון די זשעלי-פיש. בלויז פון געוויסע אומשטענדן שליסן מיר אז אויך זיי טיילן זיך אין זכרים און נקבות. ווען עס קומט די צייט פון באפרוכטונג, הייבט דאס שטיק חומר אן זיך צו באוועגן און קייקלען מיטן שטראם, ביז עס טרעפט אן אנדער שטיק חומר פונעם זעלבן מין. ווען עס איז א זכר מיט א נקבה, פאראייניגן זיי זיך און דערפון קומט ארויס א באפרוכטונג.

אלע סארטן פיש אין וואסער, שרצים און רמשים טוען דאס זעלבע. דערנאך קומט די פאראייניגונג צווישן די פארשידענע סארטן חיות אויף דער ערד, וואס ווערט אויך דורכגעפירט אויף אן ענליכן אופן.

מיר זעען דעריבער אז אלעס וואס לעבט, באוועגט זיך און עקזיסטירט אין געוויסע לעבעדיגע פארמען, איז באלעבט מיטן וואונטש פון א ליבע-פאראייניגונג. איר איינציגער צוועק איז זיך צו פארמערן און ווייטער אויפצוהאלטן דעם מין.

אבער האט די פאראייניגונג ביי פלאנצונגען, פיש, שרצים, רמשים און חיות עפעס א זעלבסטבאוואוסטזיין אז דאס איז פארן צוועק פון פארמערונג?

אויף דעם מוזן מיר ענטפערן: ניין. דאס באוואוסטזיין פון דעם צוועק ליגט בלויז אין דער נאטור. די באשעפענישן האבן נישט מער ווי א בלינדע נייגונג אויסצופירן נאטור'ס וואונטש.

און ווי איז עס ביים מענטש? ווייזט ער אויך ארויס זיינע ליבע-געפילן דורך א בלינדער נייגונג? דעם ענטפער אויף דער פראגע וועלן מיר געפינען אין אונזערע ווייטערדיגע שילדערונגען.

3. מענטשן און חיות

דאס נאטור-געזעץ פון אויפהאלטן און פארמערן דעם מין ליגט, ווי עס זעט אויס, נישט בלויז אין דער פאראייניגונג צווישן זכר און נקבה. די נאטור וויל אויך אז איין באשעפעניש זאל רחמנות האבן אויף דער אנדערער, כדי דער שטארקערער אדער קליגערער זאל נישט מיט זיין מאכט אדער חכמה אומברענגען דעם צווייטן.

מיר זעען דעריבער אין דער נאטור א היבשע נייגונג פון מענטשן צו פארשידענע סארטן חיות. מיר זעען נאך מער: דער מענטש געפינט מיטלען אפצושוואכן די ווילדקייט ביי געוויסע חיות און זיי מאכן פאר זיינע באגלייטער און ליבלינגען.

אזוי איז עס אויך פארקערט: די חיות שפירן א פריינדליכע נייגונג צום מענטש. מען דארף בלויז דערמאנען די פריינדשאפט צווישן דעם מענטש, דעם הונט און דעם פערד. דאס איז גענוג צו באווייזן נאטור'ס וואונטש צו זוכן א פרידליכן לעבן צווישן אלע סארטן

חיות.

הונטפלייש און פערדפלייש זענען גאנץ גוטע מאכלים. אבער דער הונט און דער פערד, דעם מענטש'ס פריינד, האבן מיט דער פריינדשאפט אויסגעווירקט אז דער מענטש זאל זיי נישט שעכטן פאר עסן.

אזוי איז עס אויך מיט פילע פייגל וואס מיר האלטן צווישן אונז נישט פאר עסן, נאר כדי צו געניסן פון זייער פריינדשאפט.

א קאץ איז אפילו ווייניגער א פריינד פונעם מענטש ווי א הונט. דאך איז זי אזוי היימישביים מענטש און אזוי צוגעבונדן צו אים דורך איר ריינקייט און דאס צוזאמענוואוינען, אז אפילו גאר אלטע פעלקער האבן שוין אויפגעהערט צו עסן קאצנפלייש, כאטש זיי האבן אנדערש געגעסן אלעס וואס לעבט.

אבער די פריינדשאפט צווישן מענטשן און חיות האט נאך אן אנדער צוועק אין דער נאטור.

די ערד איז די מוטער פון אלעם וואס לעבט און עקזיסטירט. עס איז דעריבער נישט קיין סוד אז דער מענטש האט דעם זעלבן יחוס ווי דער הונט.ביידע שטאמען פון איין קוואל און קומען פון איין פלאץ. דער חילוק איז בלויז אז די אומשטענדן אין דער נאטור האבן איינעם אויסגעפארעמט אזוי און דעם צווייטן אנדערש.

אין נאטור'ס וואונטש צו פארמערונג באמערקן מיר אז זי האט נישט געוואלט אונטערשיידן צווישן מינים. זי האט באטראכט אלעס וואס לעבט ווי עס שטאמט פון איין מין: לעבעדיגע באשעפענישן וואס האבן דעם צוועק צו לעבן.

דער וואונטש צו פארמערונג אן אונטערשייד צווישן מינים האט אבער געשאפן זייער פילע מינים. ווען מיר באטראכטן די קאץ, מוזן מיר זאגן אז די גרויסע ווילדע וואלדקאץ, דער לעאפארד, טיגער, פאנטער און אומצאליגע אנדערע סארטן פונעם קאצן-געשלעכט האבן אין אנהייב געהערט צו איין מין. אבער דער מין האט זיך פאראייניגט אין ליבע מיט אנדערע מינים, און נייע מינים זענען געשאפן געווארן.

דער געוויינליכער אקס פון אונזערע פויערים, דער שווארצער אקס, דער בופל און אפילו דער נאזהארן שטאמען פון איין מין און זענען דאך פארשידענע מינים.

אזוי איז עס אויך מיט די פילע סארטן שאף, ציגן און אנדערע חיות. ענליכעס איז געשען מיטן מענטש, און דער רעזולטאט אין די ראסן ווייזט דאס קלאר.

די ראסן-מישונג לעבט און עקזיסטירט נאך ביז היינט צווישן די באשעפענישן. מיר זעען ווי א לייב פאראייניגט זיך אין ליבע מיט א טיגערין, א פערד מיט אן אייזל, און אזוי ווייטער. נאטור'ס וואונטש זיך צו פאראייניגן אין ליבע איז אזוי ווייט א בלינדע נייגונג, אז אפילו דער קליגער מענטש טוט דאס. די שילדערונגען פון משכב בהמה ביי אלע פעלקער זענען דערפאר א גוטער באווייז.

נאטור'ס בלינדע נייגונג אויסצופירן איר צוועק ווערט אמאל געטריבן ביז דער העכסטער מדרגה דורך איינס פון אירע אומבאוואוסטע כלים. נישט בלויז צווישן חיות קומט פאר א פאראייניגונג פון נקבה מיט נקבה אדער זכר מיט זכר, נאר אויך צווישן מענטשן.

דאס ליבע-פייער ברענט מיט די גרעסטע פלאמען און וועט טון אלעס וואס איז מעגליך כדי צו ברענגען נאטור'ס וואונטש פון ליבע צו זיין דערפילונג.

עס איז א גרויסער סוד אין דער נאטור, וואס איז אונז שווער צו פארשטיין, ווי ליבע-פאראייניגונגען קומען פאר וואס האבן, ווי עס זעט אויס, נישט דעם צוועק פון פארמערונג. עס זעט אויס ווי די נאטור האט בלויז געגעבן דעם וואונטש צו ליבע פאר פארמערונג און פארגעסן צו פארזיכערן אז עס זאל נישט פארקומען קיין צוועקלאזע ליבע-פאראייניגונג.

די מאדערנע פארשער דערקלערן דאס אזוי: אין אנהייב פונעם אויפקומען זענען נישט געווען קיין באזונדערע מינים. די מינים האבן זיך אנטוויקלט לויט זייערע באדערפענישן. נאך היינט זעען מיר ביי בינען אז פון אן איי וואס די מלכה לייגט קען ווערן אדער א זכר אדער א נקבה. דאס הענגט בלויז אפ פון דער שפייז און די אומשטענדן ביים אויסווארעמען דעם איי.

דערמיט פארענטפערט די נאטור אבער אין געוויסע הינזיכטן אויך אירע מעשים. א לייב וועט זיך בלויז דאן פאראייניגן מיט א טיגערין ווען דער ליבע-וואונטש באווייזט זיך און ער האט נישט קיין נקבה פון זיין מין אויסצופירן זיין חשק. אזוי איז עס אויך צווישן א פערד און אן אייזל, און צווישן א מענטש און א חיה. נאך מער: א ווייסער מאן וועט זיך בלויז דאן פאראייניגן מיט א שווארצער פרוי, אדער א ווייסע פרוי מיט א שווארצן מאן, ווען די זכרים און נקבות געפינען נישט קיין פאסיגע געלעגנהייט אין זייער אייגענער ראסע.

נאך אלעמען בלייבט אבער די אומנאטירליכע ליבע-פאראייניגונג נאך אלץ א סוד. פון איין זייט זעען מיר אז די נאטור וויל נישט וויסן פון קיין באזונדערע מינים און זוכט צו שאפן א מישונג פון אלע מינים. פון דער אנדערער זייט זעען מיר א וואונטש צו אפטיילן אדער אויסקלייבן פאסיגע מינים.

4. עלטערן-ליבע און קינדער-ליבע

די ליבע פון עלטערן צו קינדער איז אן אינטערעסאנט געפיל וואס איז ווערט צו שטודירן.

אמאל האט מען געגלייבט אז עלטערן ליבן קינדער ווייל זיי זענען "איין בלוט און פלייש". אבער דער גלויבן איז פאלש. מיר האבן געזען אין לעבן אז ווען מען נעמט א קינד גאר יונג אוועק פון די עלטערן און מען ציט עס אויף ערגעץ אנדערש, נישט אין זייער אנוועזנהייט, און מען ברענגט עס דערנאך צוריק, שפירן די עלטערן צו "זייער אייגן בלוט און פלייש" די זעלבע ליבע ווי צו סיי וועלכן אנדער קינד פון אינגאנצן פרעמדע עלטערן.

אויב די עלטערן האבן אבער געהאלטן א הונט אין שטוב א לענגערע צייט, שפירן זיי מער ליבע צו דעם הונט ווי צו זייער קינד וואס איז נישט געווען אין זייער אנוועזנהייט.

מיר האבן אויך געזען אז ווען א פרעמד קינד ווערט אויפגעצויגן ביי געוויסע מענטשן, איז זייער ליבע צו אים פונקט אזוי גרויס ווי עס וואלט געווען זייער אייגן קינד.

דאס אלעס ווייזט אז מיר ליבן נישט די קינדער ווייל זיי זענען "אונזער בלוט און פלייש", נאר ווייל זיי ווערן אויפגעצויגן מיט אונז און מיר ווערן צוגעוואוינט צו זיי.

אבער וואס פאר א צוועק האט די ליבע? צו וועלכן רעזולטאט פירט זי? דער ענטפער איז אז דער צוועק פון דער ליבע צו קינדער באשטייט אין דעם וואס די נאטור וויל אז דער שטארקערער זאל באשיצן דעם שוואכערערן.

מיר ליבן קינדער, סיי "אונזערע" און סיי "פרעמדע", ווי נאר מיר ווערן צוגעוואוינט צו זיי, בלויז ווייל זיי דארפן אונזער שוץ און אונזער אויפזיכט.

כאטש קינדער דארפן אונז מער ווי מיר דארפן זיי, ליבן זיי אונז ווייניגער ווי מיר ליבן זיי. א קינד מיט זיין גאנצער צערטליכקייט צו די עלטערן וועט קיינמאל נישט אזויפיל מקריב זיין פאר זיי ווי די עלטערן קענען מקריב זיין פאר אים.

די סיבה איז אז וויבאלד קינדער זענען יונג, קענען זיי אונז נישט פיל העלפן, אפילו ווען מיר דארפן זייער הילף. ווען זיי ווערן גרויס, קומען אריין צוויי אנדערע פראצעסן וואס דערווייטערן זיי נאך מער פון אונז. ערשטנס מוזן זיי געבן זייער ליבע צו זייערע אייגענע קינדער. צווייטנס דערנענטערן מיר זיך צו דער צייט ווען מיר מוזן שטארבן און קענען מער נישט ברענגען קיין נוצן דער וועלט. די נאטור פארלאנגט אונזער טויט. דעריבער נעמט זי אוועק פון אונז די קראפט צו בליען און פירט אונז לאנגזאם צום קבר. די ליבע איז מער נישט נויטווענדיג.

אבער עס איז דא נאך א באמערקנסווערטער פאל פון עלטערן-ליבע און קינדער-ליבע.

מענטשן וואס האבן נישט קיין קינדער שפירן א געוואלדיגע נייגונג צו האבן קינדער, זארגן פאר זיי, זיי שפייזן און זיי דערציען. דאס געפיל איז א נאטירליכער וואונטש וואס פארלאנגט אז מיר זאלן פארמערן אונזער מין. דאס וויכטיגע דערביי איז אבער אז קינדערלאזע מענטשן שפירן מער ליבע צו פרעמדע קינדער ווי עלטערן וואס האבן שוין אייגענע קינדער. די סיבה איז אז עלטערן מיט קינדער קאנצענטרירן זייער ליבע אויף איין פלאץ און זוכן בלויז צו זארגן פאר זייערע אייגענע. די ליבע וואס געפינט זיך אויך אין קינדערלאזע מענטשן פליסט אבער ארויס גלייך צו אלע קינדער.

די וואס פארשפרייטן פרייע ליבע טענה'ן דעריבער אז ווען מיר וואלטן נישט געמאכט דעם חילוק צווישן "מיינע" און "דיינע" קינדער, וואלט אונזער ליבע זיך אויסגעברייטערט גלייך צו אלע קינדער. אנשטאט צו זארגן פאר א פאר "אייגענע", וואלטן מיר געזארגט פאר אלעמען צוזאמען.

ווען א קינד האט נישט קיין עלטערן און געפינט אויך נישט קיין שטיף-עלטערן, בלייבט די ליבע אין זיין הערצעלע פלאקערן אן צו געפינען א פלאץ. מיר טרעפן זייער אפט אזעלכע פעלער ביי קינדער אין היימען פאר פארלאזטע קינדער, וואו זיי האבן יעדעס מאל אנדערע דערציער. אין הארץ פון אזא קינד ברענט דער וואונטש צו געבן עמעצן די קינדער-ליבע.

די ליבע פון קינדער, וואס זעט אויס ווי זי האט נישט קיין באדייטונג, האט דאך דעם צוועק אז עלטערן אדער דערציער זאלן מער זארגן פאר די קינדער און עס זאל זיין אן אויסטויש פון ליבע. מיר ליבן דאס קינד מער ווען עס ליבט אויך אונז.

אבער דאס קינד פון א היים פאר פארלאזטע קינדער ווייזט נאך א וואונדערליכע זאך. עס קען ליבן כמעט גלייך צען "טאטעס" און צען "מאמעס", ווילאנג עס איז צוגעוואוינט צו די מענטשן א לענגערע צייט און באקומט פון זיי א געוויסע מאס צערטליכקייט און ליבע.

דאס איז ווידער אן ארגומענט פאר די וואס פארשפרייטן פרייע ליבע: מיר קענען באקומען ליבע פון סיי וועלכן קינד אלס אויסטויש פאר אונזער ליבע.

און די אלע ליבעס צוזאמען זענען בלויז פארן צוועק צו פארזיכערן די עקזיסטענץ.

5. דאס אויפוואכן פון געשלעכטליכער ליבע

עלטערן ליבן קינדער כדי זיי זאלן קענען זארגן פאר זיי און זיי דערציען. קינדער ליבן עלטערן כדי די עלטערן זאלן זיי מער ליבן.

די ליבע קילט זיך אבער ביסלעכווייז אפ ווען די נייע ווארצלען, די קינדער, הייבן אן צו בליען און זיך אנטוויקלען כדי צו ברענגען זייערע אייגענע פרוכטן.

מיר מיינען דערמיט די צייט ווען ביי די קינדער הייבט אן זיך צו וועקן די געשלעכטליכע ליבע, ווען מען הייבט אן צו שפירן דעם וואונטש פון פאראייניגונג צווישן זכר און נקבה.

דאס אויפוואכן פון געשלעכטליכער ליבע איז אזוי פארשידן ביי מענטשן ווי ביי חיות. עס הענגט אבער בעיקר אפ פונעם קלימאט, דער אנטוויקלונג און די אומשטענדן.

מיר ווייסן אז דאס אויפוואכן פון געשלעכטליכער ליבע ביי מענטשן קומט געווענליך פריער אין דיווארעמע לענדער. אין געוויסע פלעצער קומט עס ביי דער נקבה ביי צען אדער עלף יאר, און ביים זכר בערך אין דער זעלבער צייט אדער אביסל שפעטער. אין קאלטע לענדער קומט עס ביי דער נקבה ביי פופצן, זעכצן און אמאל ערשט ביי איין און צוואנציג יאר. ביים זכר אויך בערך אין דער זעלבער צייט.

די נאטור דארף נישט אז מען זאל זי אויפוועקן. זי באווייזט זיך מיט איר ווילן אין דער פאסיגער צייט.

אבער מענטשן וועקן רוב מאל אויף די ליבע פאר דער צייט. ביי רייכע און ביי ארעמע ווערט זי אויפגעוועקט דורך די וואס האבן שוין דערפארונג אין געשלעכטליכער ליבע, און דורך אנדערע סיבות.

ביי א רייכן קומט עס פון עסן צופיל גוטע, פארשידענע אויפרעגנדע שפייזן און נישט ארבעטן מיטן קערפער. ביי ארעמע קומט עס דורך ווערטער, שמועסן און מערסטנס דורך צוקוקן ווי א געשלעכטליכע פאראייניגונג קומט פאר.

א פויעריש מיידל וואס ארבעט שווער אין פעלד, קומט אהיים פון איר הארעוואניע, לייגט זיך אוועק און שלאפט געשמאק. זי הערט אין אירע רואיגע מינוטן נישט קיין שמועסן וועגן געשלעכטליכער ליבע און זעט דאס אויך נישט. ביי איר וועקט זיך דאס געפיל ערשט ווען די נאטור האט אינגאנצן צוגעגרייט איר קערפער דערפאר. ביי א מיידל פון ווארלשטאנדיגע עלטערן, וואס ארבעט נישט, געניסט פון שארפע שפייזן אדער געטראנקען און ווארעמט זיך צו לאנג אין איר ווייכן בעט, וועקט זיך די געשלעכטליכע ליבע פריער, איידער איר קערפער איז אינגאנצן רייף דערפאר. אזוי איז עס אויך ביי זכרים.

די צייט פון דעם אויפוואכן באצייכנט אבער דעם מענטש'ס שטורמישע תקופה אין דער ליבע-פאראייניגונג.

דער מענטש איז א באמערקנסווערטע חיה מיט די באמערקנסווערטסטע ליבע-געפילן. כמעט אלע פיש, שרצים, רמשים, חיות און פייגל האבן געוויסע תקופות פאר געשלעכטליכער ליבע. ווען די תקופה גייט אריבער, קערט יעדער צוריק צו זיין געווענליכן לעבן אן געשלעכטליכער ליבע, פונקט ווי ביי דער באפרוכטונג פון פלאנצונגען. דער האן, קענען מיר זאגן, איז אן עוף וואס דארף מער געשלעכטליכע ליבע ווי אנדערע עופות און קען זי אויסאיבן צען חדשים דורכן יאר. אבער אויך ער האט רו-צייטן, און בעיקר די נאכט איז נישט פארן אויסאיבן פון געשלעכטליכער ליבע.

דער מענטש האט אבער אין זיך מער געשלעכטליכע ליבע ווי אלע אנדערע חיות וואס מיר קענען. ער קען זי אויסאיבן אלע צוועלף חדשים פונעם יאר, בייטאג און ביינאכט. נאך מער: די נקבהביים מענטשליכן מין קען אויסאיבן געשלעכטליכע ליבע אפילו ווען זי האט שוין אויסגעפירט נאטור'ס צוועק און איז געווארן שוואנגער.

לויט דער ארדענונג פון דער מענטשליכער געזעלשאפט קען מען נישט שטענדיג אויסאיבן געשלעכטליכע ליבע אין דער צייט ווען זי וועקט זיך אויף. א מיידל קען נישט חתונה האבן פונקט ווען זי וויל, ווייל זי געפינט דעמאלט נישט קיין פאסיגן חתן. אזוי איז עס אויך ביים זכר.

די נקבות ביים מענטשליכן מין ליידן אבער מער פונעם דרוק פון געשלעכטליכער ליבע. ערשטנס צוליב די איינגעפירטע מענטשליכע מנהגים, און צווייטנס צוליב א באמערקנסווערט סימן וואס די נאטור האט זיי געגעבן.

דער סימן פון בתולהשאפט לאזט איר נישט האבן קיין געהיימע באציאונגען מיט מענער. זי האט מורא אז דאס וועט זי שפעטער דערנידערן אין די אויגן פונעם מאן צו וועמען מען גיט זי אוועק, אדער וועמען זי גיט זיך אוועק אלס פרוי. דאס מיידל האט אויך מורא אז זי וועט טראגן די פרוכטן פון ליבע פאר דער צייט וואס די געזעלשאפט ערלויבט, דאס הייסט איידער א פארמאלע חתונה קען פארקומען. זי איז דעריבער געצוואונגען צו ליידן.

די נאטור דרוקט און פארלאנגט אז איר וואונטש זאל אויסגעפירט ווערן. דערפון ווערן מיידלעך שוואך, קראנק און ליידנדיג דורך אומנאטירליכע אופנים פון אויספירן נאטור'ס וואונטש.

ביים זכר פונעם מענטשליכן מין איז עס שוין ניטש אזוי שווער. ער האט נישט מורא אז ער וועט פארלירן א סימן פון יונגפרווישקייט. ער שרעקט זיך אויך נישט אז זיין ליבע וועט טראגן פרוכטן אין אים אליין.

מיידלעך, אדער פרויען וואס האבן נישט קיין מענער און קענען נישט אויסהאלטן נאטור'ס דרוק, געפינען אן אויסוועג אריבערצוגיין צו פראסטיטוציע. פראסטיטוציע איז אייגנטליך נישט קיין דירעקטער רעזולטאט פון געשלעכטליכער ליבע, נאר פון עקאנאמישע צושטאנדן. א מיידל אדער א פרוי וואס קען נישט דערגרייכן דעם חתן וואס זי וואלט געוואלט, ווערט פארצווייפלט אין איר האפענונג און גיט זיך אונטער מיט איר שטארקן ווילן צו נאטור'ס פאדערונג. דער אנהייב איז מערסטנס א רעזולטאט פון געשלעכטליכער ליבע. אבער שפעטער פאלט זי צוליב עקאנאמישע צושטאנדן.

זי דארף זיך שפייזן און נאכקומען די פאדערונגען פונעם לעבן. די זכרים, וואס האבן נישט קיין מורא צו זוכן דאס אויספירן פון זייער געשלעכטליכער ליבע, באצאלן איר דערפאר. ביי די זכרים בלייבט עס דאס אויספירן פון געשלעכטליכער ליבע, אבער ביי דער נקבה ווערט עס פראסטיטוציע.

א זייער קליינער פראצענט פונעם ווייבליכן געשלעכט ביים מענטשליכן מין איז געצוואונגען אויסצופירן די געשלעכטליכע ליבע פון א גרויסן פראצענט זכרים.

אבער עס זענען אויך דא יונגע לייט, אדער בכלל זכרים פונעם מענטשליכן מין, וואס קענען נישט אויספירן זייער געשלעכטליכע ליבע אפילו דורך פראסטיטוציע. זיי זענען דאן אויך געצוואונגען צו באפרידיגן נאטור'ס וואונטש אויף אן אומנאטירליכן אופן.

אבער די נאטור לאזט זיך נישט נארן. איר וואונטש מוז דורכגעפירט ווערן ווי זי האט עס איינגעארדנט. אנדערש שטראפט זי.

מענטשן וואס באפרידיגן זיך אליין, סיי פרויען און סיי מענער, זענען אונטערגעווארפן נערוון-שוואכקייט, וואס פירט אפט צו ביטערע קראנקהייטן. פראסטיטוציע ברענגט ווידער ארויס געפערליכע אנשטעקנדע קראנקהייטן. מען באצאלט זייער אפט דערפאר מיט א פיינליכן טויט, און אויך מיט א שרעקליכער קראנקהייט וואס גייט איבער בירושה צו די קינדער.

6. פארוואס איז דא אזויפיל ליבע?

ווען א מאן אדער א פרוי ווערט אלט, פארלירט זיך לאנגזאם דער וואונטש צו געשלעכטליכער ליבע. דאס איז דער בעסטער סימן אז דער קערפער דערנענטערט זיך צום צעפאלן און שטייט שוין מיט איין פוס אויפן שוועל פונעם קבר.

יוגנט און קראפט האבן אין זיך זייער פיל געשלעכטליכע ליבע. וואס געזונטער דער מענטש איז, אלץ מער געשלעכטליכע ליבע האט ער אין זיך.

ביי א משפחה, א נאציע, א פאלק אדער א גאנצן מין איז עס דער זעלבער פאל. די געזונט און לעבנס-דויער פון א משפחה דערקענט מען רוב מאל אין דער גרויסער מאס געשלעכטליכער ליבע וואס הערשט צווישן אירע מיטגלידער. אויך די לעבנס-קראפט פון א נאציע אדער א פאלק ווערט אפגעשאצט לויט דער געשלעכטליכער ליבע.

עס איז נישט קיין ספק אז די אראבער וועלן זיכער איבערלעבן די עסקימאס פונעם צפון-פאל. די אראבער האבן הונדערטער פראצענט מער געשלעכטליכע ליבע צווישן זיך ווי די עסקימאס.

עס איז אפילו אומאנגענעם דאס צו טענה'ן. אבער עס איז א פאקט אז די פעלקער וואס זענען מער פארגעשריטן אין קערפער און גייסט האבן מער חשק און צוציעונג צו געשלעכטליכער פאראייניגונג ווי די האלב-אויסגעלעבטע נאציעס.

אבער מען דארף אויך באמערקן אז געוויסע נאציעס אדער גרופעס מענטשן טרייבן זייער געשלעכטליכע ליבע אזוי ווייט, ביז זיי נעמען זי ארויס פונעם ציל צו וועלכן די נאטור פירט. זיי מאכן דערפון בלויז א פארגעניגן אויף א מינוט, אן צו געדענקען וואס די נאטור האט בדעה מיט דעם פארגעניגן.

די נאטור האט געגעבן די געשלעכטליכע ליבע פאר דער פארמערונג. ווייל דאס איז איר גרויסער וואונטש, האט זי דערביי אויך אריינגעפלאנצט א גרויס פארגעניגן. אבער ווען מיר באנוצן דעם וואונטש שלעכט, קומט די נאטור מיט איר אומדערבארעמדיגער שטראף. זי מאכט אונז נישט בלויז קראנק און שוואך, נאר פאראורטיילט אונז צום אונטערגאנג.

אן אינטערעסאנט ביישפיל איז דאס וואס מיר זעען היינט אין פראנקרייך און ענגלאנד. די ענגלענדער זענען אפשר פונקט אזויפיל באלעבט מיט נאטור'ס וואונטש צו געשלעכטליכער ליבע ווי די פראנצויזן. דאך פארמערן זיך די ענגלענדער פון יאר צו יאר, בשעת פון די פראנצויזן בלייבן ווייניגער. אויב דער צושטאנד צווישן די פראנצויזן וועט זיך נישט טוישן, קען מען זיין זיכער אז מיט עטליכע הונדערט יאר שפעטער וועט פון דער אמאל מעכטיגער נאציע בלייבן א קליין הויפעלע שוואכע מענטשן.

פארוואס איז דאס? ווייל די פראנצויזן באנוצן נאטור'ס וואונטש שלעכט. זיי האבן זיך רוב מאל איינגעפירט בלויז צו געניסן פון פארגעניגן און ווילן נישט טראגן די לאסט פון די פרוכטן פון ליבע. די ענגלענדער לעבן ווידער מער אלס משפחות און באנוצן נאטור'ס וואונטש פיל ווייניגער שלעכט.

ווען א פראנצויז האט דריי קינדער, איז דאס א היבשע משפחה. אבער ווען אן ענגלענדער האט זעקס קינדער, פרייט ער זיך נאך אלץ ווען דאס זיבעטע קומט.

די פראנצויזן לעבן רוב מאל אומפארהייראטעט. נישט ווייל זיי ווילן נישט געניסן פון געשלעכטליכער ליבע, נאר ווייל זיי ווילן נישט האבן די לאסט פון קינדער. פראסטיטוציע איז דעריבער דארט זייער פארשפרייט. אין פילע פלעצער וואו די נאטור טראגט פרוכטן ווערן די פרוכטן אונטערדריקט צוליב עקאנאמישע צושטאנדן.

ווען א פרוי וואס איז נישט פארהייראטעט לויט דער איינגעפירטער צערעמאניע האט געבוירן א קינד, זוכט זי פטור צו ווערן פון דער פרוכט פון ליבע אויף סיי וועלכן אופן, אפילו דורך טויט. זי באנוצט דערנאך אלע מעגליכע מיטלען כדי מער נישט צו האבן אזעלכע שטערונגען.

אין דער הינזיכט האט אפילו די מעדיצין שוין געאיילט צו העלפן די פראנצויזן. מיר זעען אז אין פראנקרייך זענען דא מער מיטלען צו פארמיידן דאס אויפקומען פון די פרוכטן פון ליבע ווי אין סיי וועלכן אנדער לאנד.

איר וועט הערן א פארהייראטעטע פראנצויזקע זאגן: "איך האב שוין צוויי קינדער, א אינגל און א מיידל, און דאס איז גענוג פאר מיר. מער דארף איך נישט."

זי געפינט שוין די מיטלען צו דערגרייכן איר ציל און שטערן נאטור'ס כוונה.

אבער די פראנצויזקע פארגעסט אז די נאטור האט נישט געגעבן געשלעכטליכע ליבע בלויז כדי זי זאל געניסן פון דער געשלעכטליכער צוזאמענקונפט און נישט מער. אין אזא פאל נעמט די נאטור נקמה. דער פרויען-קערפער, וואס איז געשאפן געווארן צו ווערן שוואנגער און זייגן א קינד, הייבט אן צו ווערן שוואך און אונטערגעווארפן אלע סארטןליידן. אנשטאט צו האלטן אן די צייט פון געשלעכטליכער ליבע, ווי זי וויל, פארשווינדט די צוציעונג לאנגזאם און די עלטער קומט פאר דער צייט.

די פראנצויזישע פויערישע פרוי, וואס האט א פולע שטוב קינדערלעך און איז שוין עלטער ווי פופציג יאר, זעט נישט בלויז אויס שטארקער און געזונטער ווי די פינף און דרייסיג-יעריגע שטאטישע פראנצויזקע. זי איז אויך מער צוציענד און האט מער געשלעכטליכע ליבע ווי די וואס האט געבוירן בלויז איינס אדער צוויי קינדער.

די נאטור האט געגעבן דעם מענטשליכן מין פיל מער געשלעכטליכע ליבע ווי ער דארף. אונטער דעם דרוק פון ליבע זעען מיר אז דער מענטש טוט אזוי פיל אומנוצליכע און אומנאטירליכע מעשים, אז מיר בלייבן שטיין פארוואונדערט און פרעגן: "וואס טויג דאס?"

אונטער דעם דרוק פון געשלעכטליכער ליבע זעען מיר ווי דער מענטש באנוצט פאר פראסטיטוציע נישט בלויז זיין אייגענעם מין, נאר אויך חיות, כדי צו באפרידיגן זיין צוציעונג.

די נאטור-פארשער האבן געשריבן גאנצע ביכער וועגן דער געשלעכטליכער פאראייניגונג צווישן מענטש און חיה. דער בעסטער באווייז אז די נאטור פארלאנגט נישט אזא פאראייניגונג איז אז זי ברענגט נישט ארויס קיין פרוכטן.

און דאך איז דא אזויפיל געשלעכטליכע ליבע צווישן מענטשן!

מען גיט דערפאר צוויי דערקלערונגען. די ערשטע איז:

די נאטור האט געוואלט מער פאראייניגונג פאר דער פארמערונג ווי עס איז איינגעפירט. אבער די מענטשליכע געזעלשאפט האט איינגעפירט צערעמאניעס און מנהגים וואס שטערן דאס אויסאיבן פונעם גאנצן קוואל ליבע וואס די נאטור האט געגעבן. די

איבערפליסנדע ליבע, וואס מוז ארויסקומען, באווייזט זיך דעריבער אויף סיי וועלכן מעגליכן אופן.

די צווייטע דערקלערונג איז:

די לעבנס-קראפט פון א מין ווערט באצייכנט דורך דער שטארקייט פון זיין געשלעכטליכער ליבע. וואס שטארקער די געשלעכטליכע ליבע איז, אלץ לאנגלעביגער איז דער מין. וויבאלד די מענטשהייט דארף איבערלעבן אלע אנדערע מינים, האט זי מער ליבע ווי אן אנדער מין.

עס איז פונקט ווי ווען מיר ווילן מאכן ליכטיג אין א צימער און לאזן אריין א גרויסן שטראם ליכט. דאס ליכט איז אבער צו שטארק פאר אונזערע אויגן, און מיט דער צייט הייבן מיר אן עס צו פארמינערן, ביז עס פאסט פאר אונז. די נאטור האט אונז געגעבן געשלעכטליכע ליבע פאר עקזיסטענץ און פארמערונג. אבער די נאטור איז קיינמאל נישט קארג. זי גיט אלעס מיט אן איבערפלוס, ביז עס קומט די צייט ווען דער איבערפלוס פאלט צוריק צו דער מאס וואס מען דארף.

7. ליבע אין אלטע און נייע צייטן

די נאטור רעגלט אלעס אליין לויט וואס זי דארף צו אויספירן איר וואונטש. מיר זעען למשל רוב מאל א הויכן מאן מיט א נידריגער פרוי, אדער א הויכע פרוי מיט א נידריגן מאן; א טונקל-האריגן מיט א בלאָנדן; אן אויפגערעגטן מיט א רואיגן, און אזוי ווייטער. די אומגלייכע פאראייניגונגען פירן דערצו אז די מענטשהייט מישט זיך אויס און קומט צו מער אדער ווייניגער גלייכע טעמפעראמענטן.

אן אלטער מאן מיט א יונגער פרוי, אדער אן אלטע פרוי מיט א יונגן מאן, פאסן נישט פאר דער נאטור, ווייל זיי ברענגען רוב מאל ארויס קראנקע אדער שוואכע קינדער. דעריבער זעען מיר אז דער טונקל-האריגער ליבט די בלאָנדע, און די הויך-געוואקסענע פרוי ליבט דעם נידריג-געוואקסענעם מאן. אבער די יונגע פרוי ליבט נישט דעם אלטן מאן, און פארקערט. מיר זעען אויך א פאראייניגונג צווישן א גראבער פרוי און א מאגערן מאן, אדער פארקערט. זיי ברענגען ארויס געזונטע קינדער און קענען זיך דעריבער ליבן. אבער אלט מיט יונג פאסט נישט, און דעריבער איז די ליבע אין אזעלכע פעלער נאר א געצוואונגענע. ליבע צווישן יונגע גראבע מענער און גראבע פרויען איז אויך זעלטן, ווייל דאס שטערט אפט דאס האבן קינדער.

מיר זעען אמאל ווי א יונגע פרוי האט אזוי פיינט איר אלטן מאן, מיט וועמען זי האט זיך פאראייניגט צוליב עקאנאמישע אומשטענדן, אז זי וואלט געקענט אים צערייסן אויף שטיקלעך אוןווארפן זיין פלייש פאר די הינט. דאס איז טראץ וואס דער אלטער מאן ווייזט איר די גרעסטע צערטליכקייט און מסירת נפש. אין דער זעלבער צייט האט זי אבער א געליבטן וועמען זי באצאלט, וואס שלאגט זי און באהאנדלט זי גאר שלעכט, און דאך ליבט זי דעם יונגן מענטש. פארוואס איז דאס? קען דען א יונגע פרוי נישט ליבן אן אלטן מאן?

ניין, זאגט די נאטור. א יונגע פרוי דארף נישט ליבן אן אלטן מאן, ווייל איר יונגע פרוכט דארף באפרוכט ווערן מיט יוגנט-קראפט כדי צו שאפן א געזונטע פארמערונג. זי קען ליבן דעם אלטן מאן אלס פריינד, אלס באשיצער און אלס פארזארגער, אבער נישט אלס מאן דורך געשלעכטליכער ליבע.

די נאטור וויל עס אזוי, און די פרוי קען מיט איר בעסטן ווילן גארנישט טון דערקעגן.

די נאטור נעמט דעם יונגן מאן און די יונגע פרוי און באצירט זיי מיט רונדע, שטארקע גלידער, מיט גלאנצנדיגע שיינע אויגן און מיט בליענדע, צוציענדע פנימער. צווישן זיי וויל זי א פאראייניגונג.

די נאטור האט אויך אירע אייגענע איינפאלן אין דער הינזיכט. אפילו צווישן יונגע מענער און יונגע פרויען וויל זי נישט איבעראל אז די זעלבע געשלעכטליכע ליבע זאל אויסגעאיבט ווערן. דעריבער זעען מיר אויך נישט שטענדיג א נייגונג פון איין יונגן מענטש צום צווייטן. דאס זענען נאטור'ס סודות וואס מיר האבן נאך נישט אויסגעפארשט.

ווי עס זאל נאר זיין, קענען א יונגער מאן און א יונגע פרוי זיך ליבן פאר געשלעכטליכער פאראייניגונג. לויט נאטור'ס וואונטש דארפן זיי זיך אויך ליבן. אויב די ליבע איז נישט אזוי שטארק ווי איינער פון דער זייט וואלט ערווארטעט, איז זיכער דא א גוטע סיבה פארוואס די נאטור וויל עס אזוי.

אין דער זעלבער צייט קומען ווידער אונזערע געזעלשאפטליכע איינפירונגען און לאזן נישט שטענדיג צו אז די זאלן זיך פאראייניגן צווישן וועמען די נאטור וויל א פאראייניגונג. נאך מער: די איינפירונגען האבן אזוי שטארק געווירקט אז זיי האבן אפילו געטויטשט נאטור'ס וואונטש פון דער פארגאנגענהייט.

אין די גאר אלטע צייטן, ווען די מענטשהייט איז נאך געווען זייער יונג, האבן מענטשן נישט געהאט קיין פעסטן פלאץ מיט פריוואטער אייגנטום ווי היינט. מענטשן אדער משפחות האבן געשאפן גרופעס און געוואנדערט פון איין פלאץ צום צווייטן לויט וואס די אומשטענדן האבן פארלאנגט. אמאל איז מען געוואנדערט ווייל דאס עסן האט זיך אויסגעלאזט, אמאל ווייל די שאף און רינדער האבן נישט געהאט גענוג פאשיע, און אמאל צוליב אנדערע סיבות.

צווישן די וואנדערנדע גרופעס מענטשן, וואס זענען רוב מאל באשטאנען פון א משפחה, פאטער, מוטער, ברידער און שוועסטער, פלעגן געשלעכטליכע פאראייניגונגען אדער חתונות פארקומען בלויז אין דער משפחה. דאס הייסט: דער ברודער האט חתונה געהאט מיט דער שוועסטער.

"קען דען זיין א בעסערע פאראייניגונג ווי צווישן ברודער און שוועסטער?", פלעגן יענע מענטשן טענה'ן. דער ברודער און די שוועסטער, וואס זענען אויפגעצויגן געווארן צוזאמען און האבן זיך געליבט אלס קינדער און אלס ברודער און שוועסטער, וועלן זיך זיכער מער ליבן אלס מאן און פרוי ווי צוויי אינגאנצן פרעמדע מענטשן קענען זיך ליבן.

צווישן יענע מענטשן איז אויך געווען א מנהג אז ווען דער פאטער פון דער משפחה איז געשטארבן און די מוטער האט נאך געקענט האבן קינדער, האט זי חתונה געהאט מיטן זון. ווען די מוטער איז געשטארבן, האט דער פאטער חתונה געהאט מיט דער טאכטער. אין פילע פעלער האט דער פאטער חתונה געהאט מיט דער טאכטער אפילו ווען די מוטער האט נאך געלעבט. די מצרישע קעניגן מיט פיר טויזנט יאר צוריק האבן עס באטראכט אלס זייער הייליגסטע פליכט צו חתונה האבן מיט זייערע טעכטער.

אבער געשלעכטליכע ליבע צווישן פאטער און טאכטער אדער מוטער און זון איז געווען קעגן נאטור'ס וואונטש, און דער מנהג איז פרי אויסגעשטארבן. חתונות צווישן שוועסטער און ברודער האבן אבער אויפגעהערט צוליב געוויסע אומשטענדן אין דער פריערדיגער געזעלשאפט.

די משפחות וואס זענען געוואנדערט אין גרופעס פלעגן אפט פירן מלחמות צווישן זיך. די מלחמות אדער פיינטשאפטן האבן זיך אבער פארוואנדלט אין רו און פריינדשאפט ווען א בחור פון איין גרופע האט זיך פאראייניגט מיט א מיידל פון דער צווייטער גרופע.

דער מענטש, וואס האט אנגעהויבן זיך צו באנוצן מיט אלעם וואס די דערפארונג האט אים געלערנט, האט איינגעזען אז אזעלכע פאראייניגונגען האבן געהאלפן מאכן זיין לעבן באקוועמער. ער האט דאס דעריבער באטראכט אלס נוצליך און גוט. אנשטאט צו וועלן אז זיין זון זאל חתונה האבן מיט זיין טאכטער, האט ער געזען אז דער זון זאל זיך פאראייניגן אין געשלעכטליכער ליבע מיט דער טאכטער פון אן אנדער וואנדערנדיקער משפחה. דאס זעלבע האט ער געטון מיט זיין טאכטער, דורך איר חתונה מאכן מיטן זון פון אן אנדערער גרופע. דאס האט געברענגט אז די גרופעס האבן זיך פאראייניגט. אנשטאט צו זיין פיינט, זענען זיי געווארן פריינד כדי צוזאמען צו באקעמפן אנדערע פיינט.

אזוי האבן זיך געשאפן גרויסע גרופעס מענטשן דורך חתונות אינדרויסן פון דער משפחה, אנשטאט אין דער משפחה.

מיט דער צייט האט מען אנגעהויבן באטראכטן חתונה האבן אינדרויסן פון דער משפחה אלס א נויטווענדיגקייט. א יונגערמאן וואס האט געהאט א שוועסטער האט שוין געוואוסט אז ער מוז גיין זוכן א פרוי פון אן אנדערער משפחה. דאס מיידל האט געוואוסט אז דורך זיך פאראייניגן אין געשלעכטליכער ליבע מיט א פרעמדן בחור וועט זי טון א טובה פאר איר משפחה. אזוי האט די געשלעכטליכע ליבע צווישן ברודער און שוועסטער אויפגעהערט, ביז די געוואוינהייט האט געווירקט אז זיי האבן אנגעהויבן באטראכטן זיך ווי צוויי מענטשן וואס קענען זיך קיינמאל נישט פאראייניגן דורך געשלעכטליכער ליבע.

[רעדאקציע-באמערקונג: דער זאץ אינעם מקור איז אומקלאר צוליב זיין פארנעמונג. די איבערארבעטונג לייענט אים לויטן ווייטערדיגן אויסדריקליכן חילוק צווישן נאענטע משפחה-פאראייניגונגען און די אנדערע קרובים מיט וועמען מען האט געמעגט חתונה האבן.]

ביי די אלטע פעלקער באמערקט מען אז אויסער דער פאראייניגונג צווישן פאטער און טאכטער, מוטער און זון, שוועסטער און ברודער, האט מען אנדערע פאראייניגונגען נישט באטראכט אלס א זינד. מיט שוועגערינס, שוואגערס, מומעס און קאזינס האט מען יא געמעגט חתונה האבן. פון די לעצטע איינגעפירטע ערלויבטע פאראייניגונגען איז פריער אוועקגעפאלן די חתונה מיט דער מומע. דאס איז אויך געווען א פאראייניגונג צווישן יוגנט און עלטער, און דעריבער קעגן נאטור'ס וואונטש. די אנדערע פאראייניגונגען צווישן יונגערע מענטשן האבן לענגער אנגעהאלטן און עקזיסטירן נאך ביז היינט צווישן פארשידענע נאציעס. אבער דאס אויסברייטערן פון די באציאונגען צווישן מענטשן איז שטענדיג געווען די הויפט-סיבה פאר חתונות אינדרויסן פון דער משפחה.

א סימן פון די אלטע צייטן זעען מיר היינט ביי די הערשנדע קעניגליכע משפחות אין אייראפע. א דייטשער פרינץ האט געוועגליך חתונה מיט א רוסישער פרינצעסין, אדער אן עסטרייכישע פרינצעסין מיט אן ענגלישן פרינץ. דאס איז ווייל די קעניגליכע משפחות רעכענען אז דורך א חתונה-פאראייניגונג וועט קומען מער פריינדשאפט צווישן די צוויי משפחות. אין א צייט פון מלחמה וועט די פריינדשאפט זיי ברענגען זיך צוזאמען צו העלפן קעגן א פיינט. די חתונה-פאראייניגונגען צווישן קעניגליכע משפחות האבן אזוי שטארק געווירקט אז אפילו ווען עס זעט אויס ווי עס איז נישטא קיין פאליטישער ציל, איז שוין פעסט איינגעפירט אז די קעניגליכע משפחות האבן נישט חתונה צווישן זיך אליין.

די איינפירונגען, וואס זענען געקומען פון עקאנאמישע צושטאנדן, האבן שטארק געווירקט אויף דער מענטשהייט. א היבשער רוב מענטשן באטראכט אזא פאראייניגונג מיט א שרעק און דערקלערט זי אפילו אלס אומנאטירליך.

אבער בשעת דער קאטאליק טענה'ט אז געשלעכטליכע ליבע צווישן קאזינס איז אומנאטירליך און שרעקליך, און ער שפירט דאס אויך אזוי, האבן קאזינס צווישן אידן חתונה אן קיין געוויסן-ביסן. זיי ליבן זיך, און אויב עס איז נישטא קיין אנדערע סיבה פון דער זייט, ברענגען זיי ארויס אינגאנצן געזונטע שיינע קינדער.

מיט א קורצער צייט צוריק איז געשען א באמערקנסווערטע מעשה אין מישיגן, אין די פאראייניגטע שטאטן. א מאן האט מיט זיבעצן יאר צוריק חתונה געהאט מיט א יונגן מיידל. זיי האבן געהאט געזונטע שיינע קינדער און געלעבט זייער גליקליך. איין טאג האט דער מאן געטראפן אן אייגענעם פעטער וואס ער האט שוין נישט געזען איבער דרייסיג יאר. ער האט גענומען דעם פעטער אהיים, אים פארגעשטעלט פאר זיין שיינער פרוי און זיינע קינדער, און ווי מען פירט זיך האבן זיי אנגעהויבן דערציילן וועגן זייער פארגאנגענהייט: ווי זיי האבן זיך געטראפן, געליבט און חתונה געהאט.

דער אלטער פעטער האט פונעם שמועס דערוואוסט א גרויסן סוד. ער האט אויסגעפינען אז די צוויי פארהייראטעטע זענען שוועסטער און ברודער. די מעשה איז געווען פארבונדן מיט א געשעעניש פון פילע יארן פריער: זיין ברודער איז אומגעקומען, און זיין שוועגערין איז געשטארבן ביים געבוירן א קינד. דאס קינד איז געווען זיין פלימעניצע, און די פרוי פון זיין פלימעניק. דער פלימעניק איז דעמאלט געווען אן אינגל פון איין יאר. מען

האט אים אוועקגעגעבן, ביז ער איז געווארן עלטער און אוועקגעוואנדערט ווייט פון זיין היימארט. זיין שוועסטער, וואס ער האט קיינמאל נישט געקענט, איז אויך שפעטער אוועק פון איר היימארט. ווען זי האט געטראפן דעם אומבאקאנטן ברודער, האט זי זייער ווייניג געוואוסט ווענן איר פריערדיגער פארגאנגענהייט. דאס וואס זיי זענען שוועסטער און ברודער האט אבער נישט געשטערט זייער געשלעכטליכע ליבע. זיי האבן חתונה געהאט, זיך געליבט, געהאט קינדער און געווען גליקליך אין זייער ליבע.

דער פעטער, וואס איז געווען א רעליגיעזער מענטש, האט געהאלטן פאר נויטיג זיי צו דערציילן דעם אמת ווענן זייער קרובהשאפט. ווען ער האט זיי דאס דערציילט, איז דער קלארער הימל איבער זיי פלוצלינג פינסטער געווארן. אנשטאט דער פריערדיגער ליבע צווישן מאן און פרוי זענען געקומען גלייכגילטיגקייט און שאנדע. נאך מער: אפילו זייערע קינדער, די פרוכטן פון זייער ליבע, האבן זיי מער נישט געקענט אויסהאלטן. די קינדער זענען ארייגעגעבן געווארן אין אן אנשטאלט. די פרוי איז אריין אין א קלויסטער, און דער מאן איז אוועקגעוואנדערט איבער דער וועלט.

דאס ווייזט דעריבער אז געשלעכטליכע ליבע צווישן ברודער און שוועסטער איז נישט קעגן נאטור'ס וואונטש. דאך האבן די מענטשליכע איינפירונגען א געוואלדיגן איינפלוס אפילו אויף נאטור'ס וואונטש.

אבער מען באריכטעט אויך ווענן זייער זעלטענע פעלער ווען א שוועסטער און א ברודער, כאטש זיי האבן זייער גוט געוואוסט ווער זיי זענען, האבן זיך דאך פאראייניגט אין געשלעכטליכער ליבע. אזא ליבע האלט אבער נישט לאנג אן. די ווירקונג פון אן אלטער געוואוינהייט, אז אזוי דארף נישט זיין און מענטשן פירן זיך נישט אזוי, ברענגט כמעט שטענדיג אז די ליבע ענדיגט זיך שנעל אין גלייכגילטיגקייט, אויב נישט אין האס.

מען האט שוין אויך מער ווי איינמאל געהערט ווענן פעלער אין אונזערע צייטן און אין אונזערע געגנטן, ווען פאטערס האבן געלעבט מיט טעכטער און געהאט קינדער.

8. מערערע ווייבער און מערערע מענער

אין די ציוויליזירטע לענדער איז איינגעפירט אז איין מאן האט חתונה מיט איין פרוי. אין לענדער וואו מענטשן זענען נאך נישט אזוי אנטוויקלט האט אבער עקזיסטירט, און עקזיסטירט נאך אלץ, דאס האבן מערערע ווייבער.

ערשטנס קומט די פראגע: איז עס נאטור'ס וואונטש אז דער מאן זאל האבן בלויז איין פרוי אדער מערערע פרויען?

צווייטנס קומט נאך א וויכטיגערע פראגע: דארף די פרוי האבן בלויז איין מאן?

כדי צו געפינען אן ענטפער אויף די וויכטיגע פראגן, וועלן מיר זיך ווענדן צו די רעזולטאטן פון אונזער דערפארונג און באטראכטונגען.

אין אפריקע זענען דא געגנטן וואו גרופעס מאלפעס וואנדערן פון פלאץ צו פלאץ. אזא גרופע קען אמאל ציילן פון צען ביז זעכציג מאלפעס. אין דער גרופע געפינט זיך בלויז איין זכר. אלע אנדערע זענען עלטערע נקבות, מיטל-יעריגע און ווייבליכע קינדער.

וואו זענען די זכרים, כאטש די קינדער? די נקבות האבן דאך נישט געבוירן בלויז ווייבליכע קינדער. יא, זיי האבן אויך געבוירן זכרים, אבער דער פאטער, די אלטע מאלפע וואס איז דער בעל-הבית פון דער גאנצער גרופע, האט זיי אומגעברענגט.

די אלטע מאלפע האט די אויפגאבע צו אויפפאסן: ווען איינע פון זיינע נקבות ברענגט א זכר אויף דער וועלט, ברענגט ער אים אום. ווען עס איז א נקבה, בלייבט זי לעבן כדי שפעטער צו ווערן זיין פרוי.

פארוואס טוט די אלטע מאלפע דאס? דער ענטפער איז פשוט: ער דארף אסאך נקבות. ווען איינע איז שוואנגער, א צווייטע איז א קימפעטארין און א דריטע איז נאך קראנק פון א געבורט, דארף ער האבן א נקבה. זיין געשלעכטליכע ליבע קען דעריבער נישט באפרידיגט ווערן מיט איין נקבה, און ער דארף מערערע. די דערפארונג האט אים געלערנט אז אן אנדער זכר וועט אים אוועקנעמען זיין פארגעניגן. ער פאסט דעריבער אויף אז קיינער זאל אים נישט שטיין אין וועג.

אין דער זעלבער צייט קען מען אבער אויך זען א זכר-מאלפע וואנדערן אליין איבער די פעלדער און וועלדער. ער האט נישט אפילו איין נקבה. ווער איז די מאלפע? ווי קומט ער אהין ווען די אלטע מאלפע ברענגט אום אלע ניי-געבוירענע זכרים? דערפאר זארגט שוין די נאטור. צווישן די פארשידענע נקבות טרעפט זיך איינע אדער צוויי וואס די מוטער-ליבע צווינגט זיי רחמנות צו האבן אויף דער פרוכט פון זייער געשלעכטליכער ליבע. ווען עס איז איר געלונגען צו ברענגען איר קינד אויף דער וועלט אן איר מאן זאל וויסן דערפון, און זי האט באמערקט אז דאס קינד איז א זכר, באנוצט זי זיך מיט די קליגסטע מיטלען צו ראטעווען עס. זי האלט אים באהאלטן אין גראז און קומט אהין אים זייגן ביז ער קען זיך שוין אליין פארזארגן. דערנאך לאזט זי אים איבער צו זיין גורל.

די עלנטע וואנדערנדע זכר-מאלפע איז דעריבער איינער פון די וואס זיין מוטער האט אים געראטעוועט פון זיין פאטער'ס קנאה. ער וואנדערט ארום און ווייסט אז ער דארף זיך היטן פונעם אנפירער פון א גרופע, ביז די נאטור טרייבט אים אויסצופירן איר וואונטש.

די נאטור גיט אים אויך גוטע וואפן צו דערגרייכן זיין ציל, כדי איר ציל זאל אויסגעפירט ווערן. ער טרעפט א גרופע מאלפעס וואס איר אנפירער איז שוין אלט און שוואך. דער אלטער קען שוין נישט דינען אלס מאן פאר די יונגע נקבות וואס זענען אונטערגעוואקסן. דער יונגער שטארקער זכר טרעפט אים און עס הייבט זיך אן א מלחמה. זיין יוגנט און מאכט זיגן. ער ברענגט אום די אלטע, אומנוצליכע מאלפע און ווערט דער אנפירער און מאן פון דער גרופע נקבות.

אזוי גייט עס פון דור צו דור. דאס איז בלויז ווייל דער זכר דארף, אדער קען פארזארגן, אסאך נקבות מיט זיין געשלעכטליכער ליבע פאר נאטור'ס צוועק.

אזוי איז עס אויך מיט מענטשן. דער מענטש פון די מזרח-לענדער קען פארזארגן מערערע פרויען מיט זיין געשלעכטליכער ליבע און האט זיי דעריבער.

אבער מיטן פארשריט פונעם מענטש איז עס ווי מיטן פארשריט פון דער חיה. חיות וואס האבן שוין גענוג לאנג געלעבט אלס מין און דערנענטערן זיך צום צעפאלן אלס מין, באגנוגענען זיך מיט איין נקבה. דער פארגעשריטענער מענטש, וואס האט איבערגעלעבט דעם אור-צושטאנד, האט פארלוירן אסאך פון דער ליבע וואס נאטור'ס ברייטהארציגע האנט האט אים געגעבן. זיין טעמפעראמענט איז אזוי ווייט געפאלן אז ער דארף נישט מער ווי איין פרוי.

מיר מוזן איצט מאכן א גרויסן שפרונג כדי צו באטראכטן אויך מענטשן וואס זענען זייער נאענט צום צעפאלן. אין עטליכע פלעצער אין אלאסקע זענען דא גרופעס מענטשן וואו מען געפינט איין פרוי און עטליכע מענער. די איין פרוי געניסט פון דער געשלעכטליכער ליבע פון מערערע מענער. פארוואס איז דאס?

מען טאר נישט פארגעסן אז אלאסקע איז נאענט צום צפון-פאל, און דער מזרח, די געגנט וואו מען האט מערערע ווייבער, איז נאענט צום עקוואטאר. דאס הייסט: מענער מיט פילע פרויען לעבן אין די ווארעמסטע לענדער, און פרויען מיט פילע מענער לעבן אין די קאלטסטע לענדער. דער מענטש שטאמט פון די ווארעמע לענדער, און די קאלטע לענדער זענען א לעצטע שטאפל. דער מענטש אין די ווארעמע לענדער איז נאך אין אן אור-צושטאנד. דער פון די קאלטע לענדער האט שוין איבערגעלעבט די צייט ווען ער האט נאך געהאט נאטור'ס מתנה פון ליבע מיט אן איבערפלוס.

די פרוי פון אלאסקע האט שוין דערגרייכט א צושטאנד וואו עס איז געבליבן זייער ווייניג פון דער ליבע צו פארמערן איר מין. דאס זעלבע איז אויך ביים מאן. אנשטאט וואס א מאן אין די ווארעמע לענדער קען פארטיילן זיין געשלעכטליכע ליבע צו מערערע פרויען, קען דער אלאסקער שוין נישט אפילו באפרוכטן איין פרוי. רוב מאל איז זייער ליבע אן פרוכטן, אדער די פרוי נעמט נישט אן די באפרוכטונג פון סיי וועלכן מאן. זי דארף דעריבער האבן מערערע מענער ביז זי באקומט די באפרוכטונג.

די נאטור טוט איר ארבעט לויט א גוטן חשבון. אין די ווארעמע לענדער ברענגט זי ארויס מער פרויען ווי מענער, ווייל איין מאן דארף מערערע פרויען. אין לענדער וואו מען האט בלויז איין פרוי איז דער מענטשליכער מין כמעט העלפט מענער און העלפט פרויען. אין די געגנטן פון אלאסקע וואו מען האט מערערע מענער ברענגט זי ארויס מער מענער.

די נאטור האט נאך אנדערע וועגן צו דערגרייכן איר ציל. ווען א מאן און א פרוי האבן זיך פאראייניגט אין געשלעכטליכער ליבע און זייער באפרוכטונג ברענגט דאך נישט קיין פרוכטן, ווערט די הייססטע ליבע א גרויסע גלייכגילטיגקייט אדער האס. די נאטור וויל אז די פאראייניגטע זאלן זיך צעטיילן, כדי דער מאן זאל זיך צוזאמענקומען מיט א פרוי ביי וועמען זיין באפרוכטונג זאל טראגן פרוכטן. דאס זעלבע איז אויך מיט דער פרוי.

אזוי קומען ארויס שטרייטן און אומצופרידנקייט צווישן קינדערלאזע מאן און פרוי. דער מאן זעט א קינד, א פרעמד קינד, און זיין הארץ ציט אים דערצו. ער וויל אויך א קינד. ער וויל אויך זען ווי זיין באפרוכטונג טראגט פרוכטן און לייגט די גאנצע שולד פון נישט

האבן קינדער אויף זיין פרוי. ביי דער פרוי איז דאס זעלבע. זי וויל אויך קינדער און לייגט די גאנצע שולד אויף איר מאן. וועלטליכע גוטס, פארגעניגן און פארוויילונג פארלירן זייער ווערט, און דער ווילן דרוקט זיך צו איין ציל: האבן קינדער.

דער מאן איז גרייט צו ארבעטן, הארעווען און טון אלעס וואס איז מעגליך צו זארגן פאר קינדער, זיי אויפצופאסן און האבן צרות, אבי עס זאלן זיין קינדער. די פרוי שרעקט זיך נישט פון די ווייטאגן פון געבורט, פונעם מי פון דערציאונג אדער פון די ליידן פון הילפלאזע נפשות, אבי קינדער!

דער שטערבנדיקער און ווירקנדיקער ווילן אין דער נאטור צו אויספירן איר ציל פון פארמערונג שטייגט איבער יעדע אנדערע מענטשליכע שטרעבונג. אויסער די מיטלען אין דער נאטור אליין, אן דעם מענטש'ס דירעקטע ווירקונג, נעמט זי אויך דעם מענטש'ס אלע אנדערע פעאיגקייטן צו הילף כדי צו דערגרייכן איר ציל.

9. די ליבע פון מענער און די ליבע פון פרויען

די נאטור האט געוואלט געבן פונקט אזויפיל ליבע דעם מאן צו דער פרוי ווי דער פרוי צום מאן. צוליב געוויסע אומשטענדן האט זי דאס אבער נישט אויסגעפירט.

א פרוי פונעם מענטשליכן מין איז, ווי עס זעט אויס, געשאפן געווארן צו ווערן באשיצט, און דער מאן איז געשאפן געווארן אלס באשיצער. די פרוי איז נישט בלויז שוואכער געבויט ווי דער מאן. זי האט אויך צייטן ווען זי איז אינגאנצן מאכטלאז זיך צו פארטיידיגן אפילו קעגן דעם קלענסטן אנגריף. מיר מיינען דערמיט די שפעטערע צייט פון שוואנגערשאפט און די צייט פון געבורט. דער מאן האט דעמאלט פון דער נאטור די אויפגאבע צו באשיצן די פרוי. ביי כמעט אלע סארטן מאלפעס איז אויך דער זעלבער פאל.

א טיגערין איז אבער אין דער צייט פון איר שוואנגערשאפט, און אפילו גלייך נאך דער געבורט, גענוג שטארק זיך צו פארטיידיגן. זי דארף דעריבער נישט דעם טיגער זי צו באשיצן.

אבער אזוי ווי די טיגערין דארף נישט דעם טיגער'ס שוץ, קומט אויך קיינמאל נישט די צייט ווען דער טיגער זאל זוכן צו הערשן איבער איר. די נקבה-מאלפע, וואס דארף יא דעם זכר'ס שוץ, ווערט אבער באהערשט פון אים.

דאס ליגט אין דער נאטור: דער באשיצער מוז זיין דער הערשער, און די באשיצטע די באהערשטע.

דערפון האבן זיך אנטוויקלט צוויי סארטן ליבע צווישן מאן און פרוי. די נאטור, וואס האט אירע צוציִונגען אין זינען, האט זיי איינגעטיילט אנדערש צווישן דעם ליבנדן מאן און דער ליבנדיקער פרוי.

די פרוי, וואס דארף א באשיצער, האט אנגעהויבן צו שעצן דעם וואס קען איר מער נוצן ברענגען אין באשיצן איר זיכערקייט. א מאן מיט שטארקע הענט, מעכטיגע מוסקלען און אנטוויקלטע גלידער איז א גיבור און א גוטער באשיצער פאר איר שוואכקייט. זי האט דעריבער אנגעהויבן ליב צו האבן דעם שטארקן, הויכן, פיזיש אנטוויקלטן מאן. דאס איז אריבער ביז צו אונזערע דורות, ווען פרויען באוואונדערן סיי וועלכן מאן וואס ווערט גערופן א העלד.

דער מאן האט ווידער אנגעהויבן ליב צו האבן אין דער פרוי די צערטליכקייט, איבערגעגעבנקייט און די נאטור וואס זוכט שוץ.

די נאטור האט דעריבער איינגעפלאנצט די ליבע אזוי אז די פרוי זאל ליבן דעם וואס קען זי באשיצן, און דער מאן די וואס מוז ווערן באשיצט.

דעריבער זעען מיר אויך היינט אז א פרוי קוקט ווייניגער אויף דער שיינקייט פונעם מאן'ס פנים ווי אויף דער אנטוויקלונג פון זיין קערפער. דער מאן ליבט אויך מער די צערטליכקייט און שוואכקייט אין א פרוי ווי א גרויסע פרוי מיט שטארקע הענט און אנטוויקלטע מוסקלען.

אז די פרוי ליבט א שטארקן מאן פארשטייט זיך פון דעם וואס זי דארף: א שטארקן מאן צו באשיצן איר שוואכקייט. אבער בשעת דער מאן ליבט די צערטליכע און שוואכע פרוי, ליבט ער נישט די קראנקע פרוי וואס פאסט נישט צו פארמערן דעם מין. די נאטור וויל שטארקע געזונטע קינדער. דעריבער מוז אפילו די שוואכע פרוי זיין געזונט.

אבער ווייל די פרוי ליבט א שטארקן מאן און דער מאן ליבט א שוואכע פרוי, איז ארויסגעקומען, ווי מיר האבן שוין פריער געזאגט, דעם מאן'ס הערשאפט איבער דער פרוי. און וואו עס איז דא הערשאפט, איז אויך דא קנעכטשאפט.

דאס איז געווען די סיבה פון דער פרויען-קנעכטשאפט אונטער די מענער.

ווען א מאן אין די אלטע צייטן, וואס האט געדארפט עטליכע פרויען, האט זיי צוזאמענגעברענגט אונטער זיין שוץ, האט ער געוואוסט אז ער איז דער הערשער און זיי די באהערשטע, די שקלאפינס. די פרויען אליין האבן אויך געשפירט אז זיי זענען די באהערשטע און דעריבער אויך די שקלאפינס.

דער מאן האט געדארפט די פרויען פאר זיין נאטור-צוועק, צו פארמערן דעם מין. מיטן באוואוסטזיין אלס הערשער האט ער זיי אונטערגעווארפן צו אלע זיינע איינפאלן און וואונטשן. די פרוי, וואס האט זיך געשפירט שוואך, האט געבויגן דעם קאפ און זיך אונטערגעגעבן צו דעם מאן'ס וואונטש.

די מענער-הערשאפט האט מיט דער צייט אנגעהויבן צו פירן צו טיראניע, ווי די נאטור פון יעדער הערשאפט איז. אין אנהייב האט ער געוואלט אז זי זאל אויספירן זיין פארלאנג פון געשלעכטליכער ליבע. ווען ער האט עפעס געוואלט, האט ער נישט געפרעגט צי זי איז אויך מסכים. דערנאך, כדי גרינגער צו מאכן זיינע ארבעטן, האט ער איר געגעבן די ארבעטן וואס מען דארף פארן לעבן.

ווען מיר טרעפן היינט אן אינדיאנערין וואס טראגט איין קינד אדער צוויי אויף די פלייצעס און באארבעט דערביי די ערד, זעען מיר א בילד פונעם מענטש'ס אור-צושטאנד. דער מאן ארבעט אויך, אבער זיין ארבעט איז די בעסטע, ווייל זי איז פארבונדן מיט פארגעניגן. ער גייט אויף יאגד אדער כאפן פיש, ווייל דאס איז אים אנגענעמער. ער קלייבט עס אויס ענדערש ווי ארבעטן די ערד, דערציען קינדער, בויען הייזער און קאכן.

ער, אלס בעל-הבית און הערשער, קען זיך אויסקלייבן וועלכע באשעפטיגונג ער וויל. זי, אלס שקלאפין און באהערשטע, מוז טון וואס ער פארלאנגט פון איר.

אונטער אזעלכע אומשטענדן, ווען די פרוי איז א שקלאפין, ווערט זי אויך זייער שנעל אלט. שוואנגערשאפט, געבוירן קינדער און טון די שווערע ארבעטן טרייבן די פרוי צו פריערדיגער עלטער. דער מאן, דער בעל-הבית און הערשער, קימערט זיך אבער זייער ווייניג דערוועגן. ווען זיין שקלאפין איז געווארן אלט און נוצט אים מער נישט פאר געשלעכטליכער ליבע, זוכט ער פטור צו ווערן פון איר אויף סיי וועלכן אופן. אדער ער לאזט זי בלייבן אונטער זיין שוץ, פונקט ווי ער טוט מיטן אלטן הונט, און נעמט זיך אן אנדערע שקלאפין צו באפרידיגן זיין געשלעכטליכע ליבע.

אין דעם באוואוסטזיין פון דער געפלאגטער, פארקנעכטעטער פרוי איז שוין ארייגערעכנט אז זי מוז פאלגן און טון וואס דער בעל-הבית און הערשער וויל, און קיין פראטעסט. זי וועט דעריבער צוקוקן גלייכגילטיג ווי דער מאן ברענגט אריין א פרישע יונגע פרוי וואס נעמט איבער איר צימער, איר בעט און אויך איר פלאץ אין דעם מאן'ס הארץ.

עס טאר איר נישט פארדריסן, ווייל עס קען סיי ווי נישט העלפן. זי איז א שקלאפין און מוז שווייגן. ביי אזא פרוי קען נישט זיין קנאה, ווייל זי טאר בכלל נישט צולאזן אזא געפיל.

אבער ווען א יונגע פרוי, וואס ווערט פאראייניגט מיט א מאן צו וועמען אירע געפילן ציען זי נישט, וואגט זיך צו ליבן אן אנדערן מאן און אים געבן איר ליבע, וועט דער מאן און הערשער ווערן ווילד. זי האט אים אוועקגערויבט א טייל פון זיין פארגעניגן. זי איז געווארן אומגעהארכזאם. די שקלאפין האט רעוואלטירט קעגן איר הערשער און מוז ווערן באשטראפט ווי עס פאסט פאר א רעוואלטירנדיקער שקלאפין.

די פרוי'ס קנעכטשאפט איז דעריבער א מנהג פון דעם אור-צושטאנד ביי מענטשן. ווי עס זעט אויס, האט אויך דעמאלט עקזיסטירט קנאה, אבער בלויז אויף איין זייט, ביי די מענער. דער בעל-הבית, דער מאן, האט געהאט דאס רעכט נישט צו ערלויבן אז זיין שקלאפין, די פרוי, זאל אוועקגעבן צו אנדערע פון איר ליבע וואס ער האט באטראכט אלס זיין אייגנטום.

דעריבער זעען מיר נאך היינט אז אפילו צווישן ערליכע און זייער מאראלישע פרויען וועט א פרוי אויפהייבן בלויז א שוואכן פראטעסט ווען דער מאן איז איר נישט געטריי. אבער ער, דער מאן און הערשער, ברענגט אום די פרוי מיטן מאן וועמען זי האט געגעבן איר ליבע.

די נאַטור האָט דאָ דעריבער געמאַכט אַ גרויסן חילוק צווישן דעם מאַנ'ס ליבע צו דער פרוי און דער פרוי'ס ליבע צום מאַן.

די פרוי ליבט דעם מאַן אַלס שקלאַפין, אַלס אונטערגעגעבענע. זי מוז אים ליבן. דער מאַן איז ווידער גלייכגילטיג. ער ליבט די פרוי לויט די אומשטענדן, ווי עס פּאַסט אים. ווען עס פּאַסט אים נישט, ליבט ער וועמען ער וויל.

אָבער דער פאָרשריט פון דער מענטשהייט האָט אויך געמאַכט אַן ענדערונג אין דעם אור-צושטאַנד. די פרוי'ס הילפלאָזיגקייט איז געוואָרן שוואַכער. זי האָט אָנגעהויבן זיך צו העלפן אַזוי ווייט אַז זי זאָל קענען ווערן אומאָפּהענגיג און נישט זיין אונטערגעוואָרפן צום מאַן אַלס איר הערשער.

מיט אומאָפּהענגיגקייט פּלאַצן די קייטן פון קנעכטשאַפט. די פרוי וואָס קען זיך אַליין באַשיצן און העלפן פאַרלירט איר אונטערגעגעבענע נאַטור און וויל האָבן די זעלבע רעכט ווי דער מאַן.

מיט דעם פאָרשריט פון דער מענטשהייט האָבן זיך אויך געטוישט די אַלטע צושטאַנדן. די פרוי וואָס בילדט זיך, פאַרשטייט, באַגרייפט און קען זיך העלפן, וויל נישט זיין קיין שקלאַפין. אין לענדער וואו די פרוי האָט באַקומען די מעגליכקייט צו ווערן אַביסל אומאָפּהענגיג, איז אַוועקגעפאַלן דער מנהג פון האָבן מערערע ווייבער.

"מיט וועלכן רעכט האָט דער מאַן חתונה מיט פילע פרויען, און די פרוי דאַרף האָבן בלויז איין מאַן?", האָט די רעוואָלטירנדע, אָבער שכל'דיגע פרוי געפרעגט.

די פרויען וואָס האָבן רעוואָלטירט און טיילווייז געזיגט האָבן געבערענגט אַז אין זיי האָט זיך אויפגעוועקט אַ נייעס געפיל וואָס איז זייער לאַנג געלעגן אין הינטערגרונט. די פרוי איז געוואָרן קנאה'דיג ווי דער מאַן און האָט אָנגעהויבן פאַרלאַנגען: פונקט ווי זי איז זיין איינציגע פרוי, וויל זי אויך אַז ער זאָל זיין איר איינציגער מאַן.

ווען דער מאַן האָט דאָס נישט נאָכגעקומען, האָט זיך אין איר אָנגעצונדן די קנאה.

די אייראָפּעאישע פרוי, וואָס האָט אין זיך דאָס אַנטוויקלטע געפיל פון זעלבסטשטענדיגקייט, האָט פאַרלוירן די גלייכגילטיגקייט פון דער מזרח-פרוי אין אַ הארעם. יענע פּראָטעסטירט נישט אפילו מיט איין וואָרט ווען איר מאַן און הערשער ברענגט אַריין נאָך אַ פרוי, שענער און יונגער ווי זי. די אייראָפּעאישע פרוי מיט איר געפיל פון זעלבסטשטענדיגקייט און פּערזענליכן רעכט קען אָבער באַשטראָפן איר מאַן פאַר אומגעטריישאַפט צו איר ליבע, פונקט ווי דער מאַן קען באַשטראָפן די פרוי פאַר אומגעטריישאַפט צו זיין ליבע.

דער פאָרשריט פון דער מענטשהייט שטעלט דעריבער די פרוי אויף אַ גלייכן פוס מיטן מאַן און הייבט אָן אויסצוגלייכן די ליבע צווישן מאַן און פרוי.

עס איז נאַטירליך נישט גרינג אויסצורייסן אַן אַלטע געוואוינהייט. דער מאַן וואָס האָט חתונה מיט בלויז איין פרוי אין די לענדער וואו אַזוי איז איינגעפירט, בלייבט זעלטן געטריי צו איר ליבע. אין זיין נאַטור, וואָס ער האָט גע'ירש'נט פון זיינע אור-עלטערן, ליגט

דער וואונטש צו האבן מערערע פרויען און זיך אפצובייטן אין דער געשלעכטליכער ליבע. ער וועט שווער קענען ביישטיין דעם נסיון זיך צו באגנוגענען מיט דער איינציגער פרוי.

די פרוי האט ווידער אויך גע'ירש'נט פון אירע אור-עלטערן צו בלייבן געטריי איר מאן. דעריבער, פונקט ווי מען טרעפט זעלטן א מאן וואס בלייבט געטריי זיין פרוי, טרעפט מען אויך זעלטן אן ערליכע פארהייראטעטע פרוי וואס איז נישט געטריי איר מאן.

דער מאן איז שוין צוגעוואוינט צו אויפפאסן אויף זיינע פרויען און זיי שטענדיג באשולדיגן אין אומגעטריישאפט. וועגן אים רעדט מען נישט. ער מעג אלעס, ווייל ער איז דער בעל-הבית און הערשער. דאס איז אויך די סיבה וואס מען הערט נאך היינט אין די מערסט ציוויליזירטע לענדער ווי מענער שרייען אז די פרויען זענען נישט געטריי די מענער.

דער אמת'ער צושטאנד איז אבער פונקט פארקערט. אויב מען געפינט צווישן צוויי הונדערט מענער איין מאן וואס איז געטריי זיין פרוי, איז דאס א זעלטנהייט. אויב איין פרוי פון טויזנט איז נישט געטריי אין ליבע צו איר מאן, איז דאס נאך א גרעסערע זעלטנהייט.

עס איז בלויז אן אלטע געוואוינהייט צו באשולדיגן פרויען אין מער אומגעטריישאפט אין געשלעכטליכער ליבע ווי מענער. אין פראקטישן לעבן איז דאס אבער נישט אמת.

10. די חתונה

איז חתונה האבן א באקוועמליכקייט אדער א נאטירליכע באדערפעניש? פילע מענער און פרויען פון די ציוויליזירטע פעלקער ענטפערן: "חתונה איז א גיהנם און א קללה פון דער נאטור." אבער א גרעסערער טייל זאגט: "חתונה איז די ערשטע סטאנציע פונעם אמת'ן לעבן און איז נאטור'ס ברכה."

עס הערשט צווישן מענטשן נישט בלויז א חילוק אין מיינונגען וועגן חתונה. אויך די געפילן וואס יעדער שפירט אינעם פארהייראטעט לעבן זענען נישט די זעלבע.

אבער וואס איז חתונה בכלל?

אין די אלטע צייטן, ווען עקאנאמישע צושטאנדן האבן נישט געצוואונגען דעם מאן און די פרוי צו לעבן צוזאמען, איז זייער פאראייניגונג געווען געשטיצט בלויז אויף געשלעכטליכער ליבע. ווען די ליבע האט אויפגעהערט, האט אויך די פאראייניגונג גענומען אן ענדע. איצט זעען מיר אז חתונות קומען נישט שטענדיג פון געשלעכטליכער ליבע און ענדיגן זיך אויך נישט שטענדיג דורך געשלעכטליכן האס.

דער וואלף פונעם וואלד, פון וועמען אונזער היימישער הונט שטאמט, איז א געזעלשאפטליכע חיה. דעריבער לעבט ער שטענדיג אין געזעלשאפט מיט אנדערע וועלף, אפילו ווען עס איז נישט די צייט פון געשלעכטליכער אויפרעגונג. די ווילדע קאץ

אין וואלד, פון וועלכער אונזער היימישע קאץ שטאמט, איז נישט קיין געזעלשאפטליכע חיה. דעריבער זוכט זי בלויז דאן די געזעלשאפט פון איר זכר ווען עס קומט די צייט פון געשלעכטליכער אויפרעגונג.

צוויי וועלף אדער צוויי הינט, און אויך מערערע, וועלן צוזאמען ארויסגיין זוכן עסן און איינער וועט העלפן דעם צווייטן עס צו באקומען. א קאץ גייט קיינמאל נישט כאפן מייז אין געזעלשאפט מיט אנדערע קעץ.

דער מענטש איז אויך א געזעלשאפטליכע חיה און האט ליב צו לעבן צוזאמען מיט אנדערע פון זיין מין.

א היבשער טייל פון אונזערע חתונות קומט דעריבער פון דעם מענטש'ס נאטור צו לעבן אין געזעלשאפט.

לאמיר נעמען א מאן וואס איז אלט פינף און צוואנציג אדער דרייסיג יאר. אויב ער האט עלטערן און שוועסטער, איילט ער זיך נישט צו א פארמאלער חתונה. פילע פון די מענער באפרידיגן זייער געשלעכטליכע ליבע דורך פראסטיטוציע און האבן דערנאך די געזעלשאפט אינדערהיים. אבער אויב דער דערוואקסענער מאן האט נישט קיין אייגענע משפחה און מוז לעבן אליין, ווערט אים אזא לעבן נמאס. ער זוכט געזעלשאפט לויט זיין נאטור אלס א געזעלשאפטליכע חיה.

די געזעלשאפט זוכט ער צו געפינען אין א פרוי און דערנאך אין קינדער. אזעלכע חתונה-קאנטראקטן ווערן געמאכט ווייל דער מאן זוכט אויסצופירן נאטור'ס וואונטש אלס א געזעלשאפטליכע חיה.

א צווייטע סיבה איז אז דער מאן, וואס באפרידיגט זיין געשלעכטליכע ליבע דורך פראסטיטוציע, הייבט אן צו האבן פיינט אזא לעבן. עס ברענגט אים קיינמאל נישט קיין אמת'ן געשמאק פון ריינער ליבע און שטעלט אים אויך אויס צו פארשידענע קראנקהייטן. ער זוכט דעריבער פטור צו ווערן פון פראסטיטוציע און זיך צו באשיצן פון די קראנקהייטן וואס זי ברענגט.

א דריטע סיבה זענען די עקאנאמישע צושטאנדן. דער מאן פארשטייט אז אויב ער וועט חתונה האבן, וועט ער האבן א געטרייען שקלאף אים צו באדינען, שפארן פון זיינע פארדינסטן, אויפפאסן אויף זיין אייגנטום און בכלל איינברענגען אן ארדענונג וואס וועט פארבעסערן זיין געלט-צושטאנד.

א פערטע סיבה איז ווען א מאן זעט א שיינע פרוי און זיין פאנטאזיע מאלט אים פאר אירע גלידער, קערפער און גייסט, וואס וועלן אים צוזאמען קענען געבן אזויפיל געשלעכטליכן פארגעניגן ווי ער דארף. ער האט דעריבער חתונה מיט איר.

א פינפטע סיבה איז דאס באוואונדערן פון א מענטש, די צוציעונג צו א פרוי'ס גייסט און אפילו דאס פארגעטערן פון אירע חסרונות. דאס רופט מען "די אמת'ע ליבע".

ביי פרויען זענען דא נאך מער סיבות צו חתונה האבן. פאר אלעמען איז דא נאטור'ס וואונטש צו פארמערן דעם מין. וויבאלד זי האט נישט קיין ענליכע געלעגנהייט ווי דער מאן זיך צו באפרידיגן, מוז זי חתונה האבן און האבן א מאן.

אבער דער ציל פון חתונה האבן ביי א פרוי האט זייער פילע צווייגן.

א פרוי האט זעלטן א פרייע ברירה אויסצוקלייבן וועמען זי וויל און ווער עס פאסט פאר איר. די עקאנאמישע צושטאנדן פון איין זייט און די געזעלשאפטליכע איינפירונגען פון דער אנדערער זייט שטערן דאס.

די נאטור, למשל, וויל נישט וויסן פון פארשידענע רעליגיעזע מיינונגען. ווען א פראטעסטאנטיש מיידל וויל חתונה האבן מיט א קאטאליק אוןביידע זענען מסכים, קומט די רעליגיע און שטערט די פאראייניגונג.

די געזעלשאפטליכע איינפירונג טענה'ט אבער אז א מנהג צווישן מענטשן ברעכט אפילו א דין אין דער נאטור.

די נאטור וויל די פאראייניגונג פון יונג בלוט מיט יונג בלוט. אבער אויב דער מאן איז א יחסן, למשל דער זון פון אן אנגענומענעם מענטש, אדער געלט מאכט אים אליין פאר א יחסן, זאגט די געזעלשאפטליכע איינפירונג אז מען דארף חתונה האבן מיט אים. אויב דער חתן איז אלט, אויסגעלעבט און אומאנגענעם פארן יונגן מיידל, לאזט מען דאס אלעס אין דער זייט און הייסט איר חתונה האבן.

א פרוי אין א הויז פון פראסטיטוציע, וואס פירט יונגע מיידלעך צו מענער פאר פראסטיטוציע, ווערט פאראכטעט און פארהאסט. א מוטער וואס פירט איר יונגע טאכטער אלס אן אפפער אויפן מזבח פון אן אלטן מאן ווערט געאכטעט און געשאצט. אין דער אמת'ן איז אבער דער חילוק צווישן זיי זייער קליין.

אונזערע איינגעפירטע מיינונגען וועגן חתונה צווישן מענער און פרויען זענען באמערקנסווערט. זיי האבן דערקלערט מלחמה קעגן דער נאטור כדי צו הערשן איבער איר. אבער זיי קענען עס נישט.

א מאן פון פינף און צוואנציג אדער דרייסיג יאר באשליסט צו חתונה האבן. אונזער געזעלשאפט זאגט אז דעמאלט איז די צייט דערפאר און נישט פריער. די נאטור האט אבער באשטימט די חתונה ביים מאן אין אונזערע געגנטן ביי זיבעצן, אכצן אדער ניינצן יאר, און ביי א מיידל נאך אביסל פריער.

אבער דער מאן, זאגט די געזעלשאפט, דארף ערשט חתונה האבן ביי פינף און צוואנציג אדער דרייסיג יאר. און ביז דעמאלט? דאס איז נישט קיין סוד: ביז דעמאלט געניסט ער פון פראסטיטוציע.

אפילו די וואס דרש'ענען קעגן פראסטיטוציע טענה'ן אז עס איז גוט ווען דער מאן לעבט זיך אויס אין דער פריער יוגנט, כדי ער זאל קענען זיין אן אנשטענדיגער מאן נאך דער חתונה.

דאס מיידל, וואס וואלט געדארפט חתונה האבן ביי זעכצן, זיבעצן אדער אכצן יאר, האט געוועגליך חתונה צווישן איין און צוואנציג און פינף און צוואנציג יאר.

ער, דער מאַן, באַנוצט דערוויל אומגליקליכע פרויען פאַר פּראָסטיטוציע. זי, דאָס מיידל, ליידט אונטער דעם צוים וואָס מען האָט איר געשטעלט ביים אויספירן נאַטור'ס וואונטש.

דערנאָך קומט די חתונה. דער אויסגעלאַסענער מאַן, וואָס האָט שוין געזען אַלע סאָרטן פרויען אין פאַרשידענע לאַגעס און פאַרמען פאַר זיין געשלעכטליכער ליבע, געפינט מער נישט אין זיין אומשולדיגער פרוי די הייליגקייט מיט וועלכער די נאַטור האָט זי באַשטימט פאַרן מאַן. ער קוקט אויף איר גלייכגילטיג. אַנשטאַט אַז איר קערפּער זאָל אויפוועקן אין אים די ברענענדע צוציעונג צו אויספירן נאַטור'ס וואונטש, באַטראַכט ער דאָס בלויז ווי אַ פאַרוויילונג אויף אַ מינוט.

די פריערדיגע געוואוינהייט פון זיך אָפּבייטן מיט פרויען קומט אין אים גלייך צוריק ווי נאָר ער איז אַביסל צוגעוואוינט צו דער ענדערונג פון דער חתונה. ער גייט באַלד זוכן ווייטערצופירן זיין פריערדיג לעבן. זיין פרוי, אויב זי איז שיין, באַטראַכט ער בלויז אַלס אַ צירונג אין שטוב. אויב ער קען זי נישט פאַרשטעלן פאַר זיינע פריינד, איז זי פאַר אים בלויז אַ באַקוועמליכקייט.

און זי? וואָס איז מיט דער פרוי וואָס האָט אַזויפיל יאָרן געוואַרט מיט אַ פאַרלאַנג צו אויספירן נאַטור'ס וואונטש? זי ליידט. פרויען, וואָס האָבן בטבע מער בושה ווי מענער, זענען אין אַזעלכע פעלער אויסגעשטעלט צו אויסערגעוועהנליכע ווייטאָגן. פון איין זייט פאַרצערט זי די קנאה, און פון דער אַנדערער זייט נאַטור'ס אומדערפילטער וואונטש.

עס איז גאַנץ נאַטירליך אַז אַזאַ פרוי זאָל פאַרלירן דעם רעספּעקט פאַר איר מאַן. ביי דער ערשטער גוטער געלעגנהייט זוכט זי צו באַפרידיגן איר נאַטור. אויב מען כאַפּט זי אָבער ווען זי גיט איר געשלעכטליכע ליבע צו אַן אַנדערן, ווערט זי פאַרהאַסט, געשענדט און פאַראַכטעט.

אונזער געזעלשאַפט פון עטיקעט וויל נישט וויסן אַז זי ליידט און איז נאַטור'ס כלי. זי וויל אויך נישט וויסן פון די סיבות. דער אויסגעלאַסענער מאַן, וואָס האָט נאָך נישט אויפגעהערט צו באַנוצן אַנדערע פרויען פאַר פּראָסטיטוציע, שפּירט זיך אַלס דער בעל-הבית און הערשער. "איך מעג", טענה'ט ער, "ווייל איך בין אַ מאַן. אָבער דו טאָרסט נישט, ווייל דו ביסט אַ פרוי."

אין אַנדער פאַל אונטער די אומשטענדן איז ווען דער מאַן האָט שוין פריער פאַרלוירן אַלע זיינע כוחות ביי די אומגליקליכע פרויען אין פּראָסטיטוציע און האָט חתונה מיט אַ יונגן מיידל וואָס האָט נאָך אין זיך דאָס גאַנצע פייער פון געשלעכטליכער ליבע. ער קען מער נישט באַפרידיגן אַפילו איין פרוי, אָבער זאָגט עס נישט. ער טענה'ט בלויז: "איך בין גוט, פרום, אַנשטענדיג און געטריי מיין פרוי. איך האָב חתונה געהאַט און מיין פאַרגאַנגענהייט איז פאַרשוואונדן. איצט האָב איך אַ היים און אַ פרוי."

אָבער קען זי אויך זאָגן דאָס זעלבע? ניין. זי האָט נישט אַזאַ פאַרגאַנגענהייט אויפצואווייזן און קען דעריבער נישט האָבן אַזאַ הווה ווי איר מאַן. די נאַטור דרוקט אין איר און פאַרלאַנגט געשלעכטליכע ליבע. זי דאַרף אַ געזונטן, פולשטענדיגן מאַן, נישט אַ צעבראָכענעם וואָס האָט פאַרלוירן זיין יוגנט בשעת זי האָט געהיט איר אומשולד. אויב זי

וואגט זיך אבער אויסצופירן נאטור'ס וואונטש, ווערט זי פארדאמט. אונזער געזעלשאפט ווייזט אויף איר מיט די פינגער: "קוקט די אויסגעלאסענע, די פארדארבענע, וואס האט אן אנשטענדיגן מאן."

דאס גרעסטע פארברעכן אין אונזער געזעלשאפט איז די חתונה צווישן א יונגער פרוי און אן אלטן מאן. מען פארגעסט די פאדערונגען פון דער נאטור און טראכט בלויז וועגן די באקוועמליכקייטן פונעם לעבן. אבער פונקט די באקוועמליכקייטן, פאר וועלכע א יונג מיידל האט חתונה מיט אן אלטן מאן, ווערן שפעטער די הויפט-סיבות פארוואס די יונגע פרוי שפירט מער געשלעכטליכע ליבע און זוכט זי אויסצופירן אויף סיי וועלכן אופן.

דער אמת איז אז דאס אומגליק אינעם פארהייראטעט לעבן קומט בלויז פון דער אומגלייכקייט אין דער חתונה און פון די עטיקעט-איינפירונגען פון אונזער געזעלשאפט.

ווען דער מאן האט א פרייע ברירה און די פרוי אויך; וועןביידע קוקן ערשט אויף נאטור'ס וואונטש פון געשלעכטליכער ליבע און ערשט דערנאך אויף די עקאנאמישע צושטאנדן, איז די חתונה אונטער סיי וועלכע באדינגונגען א גליקליכע. צווישן מאן און פרוי קומט ארויס א פריינדשאפט און א צוטרוי וואס ענדיגט זיך אין א פאראייניגונג פארן לעבן.

אויב דער פאל איז אבער פארקערט און מען וויל טון דער נאטור להכעיס, קומען אומצופרידנקייט, אומגליק, האס און פאראכטונג.

11. די "אמת'ע ליבע"

זייט די רעאליסטישע שולע אין ראמאנען איז אויפגעקומען, און זייט די געלערנטע וועלט האט אנגעהויבן זיך צו באשעפטיגן מיט דער פסיכאלאגיע פון ליבע, איז דא א גרויסער קאמף צווישן צוויי צדדים וועגן ליבע.

איין צד טענה'ט אז עס איז דא אמת'ע, ריינע און הייליגע ליבע צווישן א ליבנדן מאן און א ליבנדיקער פרוי. די ליבע האלט אן, איז אומשטערבליך און קען נישט צעשטערט ווערן.

דער צווייטער צד זאגט אז אזא ליבע עקזיסטירט בכלל נישט. יעדע ליבע צווישן מאן און פרוי האט א סיבה וואס באשטייט אינעם ציל פון פארמערונג, און נישט מער.

דער ערשטער צד באשרייבט די אמת'ע ליבע אזוי: א מאן קען זיך פארליבן אין א פרוי און שפירן אז זיין הארץ, זיין מח און זיין גאנץ לעבן זענען ארומגענומען פון דער ליבע. ער איז גרייט צו טון סיי וואס פאר דער וואס ער ליבט. מען פרעגט אפ די טענה פון געשלעכטליכער ליבע אין אזא פאל מיט עטליכע ביישפילן. מיר האבן געזען אין לעבן אז א מאן האט זיך פארליבט אין א פרוי און זיין ליבע איז געגאנגען אזוי ווייט, אז ווען ער האט געזען אז זי וויל נישט חתונה האבן מיט אים און האט דערוואוסט אז זי וויל אן אנדערן, האט ער אליין געשפילט די ראלע פון שדכן כדי נאכצוגעבן איר נייגונג. ער האט

איר געהאלפן זיך צו פאראייניגן מיטן אנדערן און דערנאך זיך געשפירט גליקליך מיט איר צופרידנקייט. ענליכע פעלער זענען אויך געשען מיט פרויען וואס האבן זיך פארליבט אין מענער.

די הויפט-זאך איז אז די מענטשן האבן געזוכט צו באווייזן אז די ליבע איז אן א סיבה. זי איז זיך מקריב און ערווארט נישט קיין באלוינונג.

דער אנדערער צד האט די ליבע אנדערש דערקלערט: לאמיר ערשט זען ווי אזא ליבע קומט ארויס. אמת, זי איז נישט זייער אפט. עס זענען דא מענער און פרויען וואס לעבן אויס זייערע יארן און האבן נישט אפילו געשפירט דעם טעם פון אזא ליבע. זי איז זעלטן. אבער ליבע אן א סיבה, ליבע אן א געוויסן נאטירליכן צוועק, איז נישטא. דעריבער איז די טענה פונעם ערשטן צד פונקט אזוי אומאויסגערעכנט און בלינד ווי אזעלכע ליבעס זענען.

מען מוז געדענקען: ווען א מאן פארליבט זיך אזוי אין א פרוי, קענען מיר נישט זאגן אז ער איז יונג, שיין, שטארק און שכל'דיג, און האט זיך פארליבט אין אן אלטער, מיאוסער, שוואכער און נארישער פרוי. געוועגליך, און אן קיין אויסנאם, מוז די פרוי אין וועלכער א יונגער מענטש מיט פעאיגקייטן פארליבט זיך, האבן כאטש איינע פון די מעלות אויב זי האט נישט אלע צוזאמען. אבער העכער אלעמען מוז זי זיין שיין און האבן די אמת'ע פרויען-צערטליכקייט.

דער פארליבטער זעט אין איר א הערליכן קערפער, שטארקע גלידער, א צוציענד פנים, דורכדרינגנדע אויגן, א זיס שמייכעלע און אזוי ווייטער. דאס בילד פון זיין ליבע, אדער די פאנטאזיע פון זיין ליבע, קאנצענטרירט זיך אויף דער פארעם פון דער געליבטער.

אויב דער מאן שעצט אויך גייסט און געשמאק, וועט ער ווייטער באוואונדערן די געליבטע'ס חן, איר שפראך, איר קראפט צו באמערקן און איר שכל. די ליבע וואקסט מיט דער פאנטאזיע וועגן די זעלטענע אייגנשאפטן וואס דער פארליבטער געפינט אין דער געליבטער. ער קאנצענטרירט אלע זיינע געדאנקען אויף איר. זיין הארץ ווערט יעדעס מאל מער אנגעפילט מיט די געפילן וואס זיינע אויגן און אנדערע חושים האבן אויפגענומען פון דער ליבע. דער מענטש וואס ער באוואונדערט ווערט אים אזוי טייער אז איר ווערט שטייגט אלץ העכער און העכער.

יא, מיר זאגן "שטייגט העכער און העכער", ווייל אפילו ביי אזא ליבע שפילט א גרויסע ראלע צי מען דערגרייכט דעם מענטש וואס מען ליבט. אויב עס איז דעם מאן געלונגען גלייך צו דערגרייכן די געליבטע פון זיין הארץ, גייט די גרעסטע ליבע, אויב נישט צוריק, כאטש נישט ווייטער פארויס. אבער אויב עס זענען דא שטערונגען אין וועג, קומט ארויס אין דעם מענטש דאס נאטירליכע געפיל צו קעמפן און דערגרייכן וואס ער פארלאנגט. וואס שווערער דער קאמף, אלץ מער ליב ווערט דאס פאר וואס מען קעמפט.

ביי פרויען איז עס אויך בערך אזוי. זי זעט א שיינעם, געזונטן מאן. אויב זי איז פארגעשריטן און ער איז קליג, וועט זי אויך וויסן ווי צו שעצן זיינע גייסטיגע פעאיגקייטן.

אבער אין דער אמת'ן האט די נאטור קיינמאל נישט געוואלט אריינמישן גייסטיגע באוואונדערונג אין אירע ליבעס. דאס זעען מיר פון דער דערפארונג.

עס איז נאך קיינמאל נישט געשען אז א מאן זאל שפירן די ליבע וואס מיר האבן פריער אויסגערעכנט צו א פרוי וואס איז מיאוס און אפשטויסנד, בלויז ווייל זי האט גייסטיגע פעאיגקייטן. א מאן קען באוואונדערן א גייסטרייכע פרוי. ער קען איר אויך ליבן ווי ער ליבט א גייסטרייכן מאן. אבער יענע ליבע, צו פאנטאזירן וועגן איר און שפירן ווי דאס הארץ קלאפט ווען די געפילן וועקן זיך אויף, איז נאך קיינמאל נישט געשען. אבער מיר האבן שוין געזען ווי שכל'דיגע מענער, אליין יונג און שיין, האבן זיך פארליבט אין נארישע, אויסגעלאסענע און הארץ־לאזע פרויען. די ליבע איז נישט געקומען פון גייסטיגע פעאיגקייטן וואס דער מאן האט געזוכט אין דער פרוי. ווען ער נעמט דאס דורך מיט זיינע געדאנקען, וועט ער זען אז ער ליבט די גלידער, דעם קערפער און די צוציענדע אויגן פון דער פרוי.

אזוי איז עס אויך ביי פרויען. מיר האבן שוין מערערע מאל געזען ווי א יונג, גייסטרייך און זייער ערליך מיידל האט זיך פארליבט אין א נארישן קערל, א נידערטרעכטיגער מענטש, אן אויסגעלאסענעם, פארדארבענעם באנדיט, רויבער אדער אפילו מערדער. אין אירע רואיגע מינוטן האט זי פיינט די שרעקליכע אייגנשאפטן. אבער זי ליבט דאך דעם מאן. וואס ליבט זי אין אים? ווען זי טראכט גוט אריין, זעט זי אז זי ליבט זיין שיינע פיגור, זיינע ברייטע פלייצעס, זיין מענעריש פנים און זיינע דורכדרינגנדע אויגן. אין קורצן: זי ליבט דעם מאן, דאס מענערישע.

די פראגע פארוואס מענער קענען ליבן פרויען אזוי שטארק אז זיי זאלן זען די פרויען חתונה האבן מיט אנדערע מענער און זיין גליקליך מיט זייער גליק, איז באמת זייער אינטערעסאנט. אזוי איז עס אויך ביי פרויען. אבער ווען מיר קוקן זיך אביסל בעסער אריין אין נאטור'ס וואונטשן און שטרעבונגען, מוז אוועקפאלן די טענה אז עס איז דא ליבע אן א סיבה, אדער בעסער געזאגט אן דער סיבה פון פארמערונג.

ווי מיר האבן שוין דערמאנט, לעבן מענער און פרויען אויס זייערע יארן אן צו שפירן די שטורמישע, ווילדע געפילן פון ליבע וואס די ראמאנטיקער קענען אזוי גוט באשרייבן. אזא ליבע, מוזן מיר אבער מודה זיין, איז אביסל מער ווי די נאטור האט געקענט פארלאנגען. עס איז ווי ווען מיר זעען א מאן מיט אן אויסערגעוויינליכער קערפער־קראפט, כאטש ער דארף זי נישט. די קראפט איז געקומען צו אים דורך פארשידענע סיבות פון דער זייט, ווי די נאטור האט אין איר ברייטהארציגקייט געגעבן אן א מאס. דאס זעלבע איז מיט דער אויסערגעוויינליכער שיינקייט פון א פרוי.

די נאטור גיט דעם מאן קראפט ווייל ער איז א באשיצער, און דער פרוי שיינקייט און צערטליכקייט ווייל זי מוז ווערן באשיצט. אבער די נאטור איז נישט גלייכמעסיג. ווען עפעס איז אויסערגעווענליך, גייט זי אביסל ארויס פון די גבולים. מיר האבן אומצאליגע אזעלכע פעלער אין דער נאטור.

דער מאן דארף ליבן א פרוי פאר איין צוועק: זי צו באשיצן און פארמערן דעם מין. אין די אויסערגעוועגליכע ליבעס פאר דעם צוועק גייען אמאל די געפילן פון שוץ אריבער דער באשטימטער גרענעץ. אין דעם וואונטש אויסצופירן אלעס וואס די באשיצטע דארף ווערט דער מאן אדער די פרוי גרייט צו מקריב זיין זיך.

מיר האבן אויך געזען די זעלטענע פעלער ווען א מענטש ווערט פון ליבע דערשטיקן אדער פארניכטן דעם מענטש וואס ער ליבט, כדי קיינער אנדערש זאל נישט געניסן פון אים אפילו מיט א בליק.

דאס אלעס גייט נישט לויט דעם געווענליכן גאנג פון נאטור'ס וואונטש. דאס זענען אויסערגעוועגליכע רעזולטאטן פון נאטור'ס אויסנאמען.

אבער דאס זיך מקריב זיין גיט אונז א גוטן ביישפיל פון דער ריכטיגער באדייטונג פון ליבע. אונטער געווענליכע אומשטענדן ווייסן מיר אז די ליבע פון איין מענטש צום צווייטן איז כדי זיך אליין צו באפרידיגן. מיר ליבן די פרוי ווייל זי גיט אונז פארגעניגן. די פרוי ליבט דעם מאן ווייל ער גיט איר פארגעניגן. אין אויסנאם-פעלער גייט די ליבע איבער דער גרענעץ. א מאן קען אמאל אזוי שטארק ליבן א פרוי אז איר פארגעניגן איז אויך זיינס. אויב זי האט פארגעניגן פון חתונה האבן מיט אן אנדערן מאן, איז ער גליקליך מיט איר גליק.

דער טיפסטער יסוד פון ליבע איז דעריבער עגאיזם, זיך-ליבע. ווייל מיר ליבן זיך אזוי שטארק, האבן מיר פארגעניגן פונעם פארגעניגן וואס דער מענטש וואס מיר ליבן קען געניסן.

א מאן ליבט א פרוי ווייל זי איז שיין און צוציענד פארן צוועק פון זיין געשלעכטליכער ליבע. ער איז נישט פארליבט, ווי מען זאגט, אין איר גייסט אדער נשמה. ער ליבט איר קערפער וואס זעט אים אויס שיין. ער ליבט דעם שיינעם קערפער ווייל ער גיט אים געשלעכטליכן פארגעניגן. א פרוי ליבט א מאן ווייל ער געפעלט איר און זי געפינט אין אים א קערפער וואס זאל באפרידיגן איר געשלעכטליכן פארגעניגן.

א מאן קען ליבן א פרוי פאר איר גייסט און קלוגשאפט. אבער די ליבע האט נישט קיין פארבינדונג מיט געשלעכטליכן פארגעניגן. די נאטור טוט אלעס וואס איז מעגליך צו שאפן א שיינעם קערפער פאר איר צוועק און ציל. זי קען דעריבער נישט ארבעטן קעגן איר אייגענעם געזעץ און ליבן דאס וואס זעט אויס מיאוס פאר געשלעכטליכן פארגעניגן.

12. געזעלשאפט און פריינדשאפט

ווען מיר זעען היינט ווי די מענטשהייט לעבט אין געזעלשאפט, ליבט און פארלאנגט געזעלשאפט, קענען מיר נישט זאגן אז דאס איז א מענטשליכער מנהג. ניין, נישט די מענטשהייט האט געשאפן די געזעלשאפט, נאר די געזעלשאפט האט געשאפן די מענטשהייט.

דער גרויסער ענגלישער נאטור-פארשער טשארלס דארווין דערציילט אונז וועגן א געזעץ מיטן נאמען "Survival of the fittest", דאס איבערלעבן פון דעם וואס איז בעסטן צוגעפאסט. דארווין האט אונז געגעבן פילע באווייזן אז דער בעסטן צוגעפאסטער לעבט איבער דעם וואס איז נישט גוט צוגעפאסט.

דאס אינטערעסאנטע נאטור-געזעץ האט אונז דערקלערט פילע סודות. ווען מיר פרעגן און פארשן אבער וואס איז דאס בעסטן צוגעפאסטע אין דער נאטור, בעיקר צווישן די באשעפענישן וואס באוועגן זיך, קומען מיר צום רעזולטאט אז די פעאיגקייט באשטייט אין דער געזעלשאפט.

מיר זעען נישט קיין סיבה פארוואס אין די וועלדער פון אפריקע זאלן זיין הונדערט מאל אזויפיל מאלפעס ווי טיגערס אדער לייבן. נאך מער: א טיגערין אדער א לייבין ברענגט אויף איינמאל עטליכע פון איר מין, בשעת א מאלפע ברענגט איין קינד. דערצו פרעסט דער טיגער אויף די מאלפע, אבער נישט די מאלפע דעם טיגער. דאך ווייזט די געשיכטע פון אפריקע אז פון די טיגערס און לייבן ווערן יעדעס מאל ווייניגער. פון די מאלפעס, אויב עס ווערן נישט מער צוליב דעם מענטש'ס נאכיאגן, ווערן כאטש נישט ווייניגער.

פארוואס איז דאס? דער איינציגער ענטפער איז ווייל דער טיגער אדער לייב איז נישט אזוי געזעלשאפטליך ווי די מאלפע. מאלפעס זעט מען כמעט שטענדיג אין גרופעס. זיי לעבן צוזאמען אין געזעלשאפט. דאס לעבן איז אזוי אנטוויקלט אז אויב איינער ווערט אנגעגריפן, קומט די גאנצע גרופע צו פארטיידיגן דעם אנגעגריפענעם.

א נאטור-פארשער דערציילט אז ווען ער איז געוואנדערט מיט צוויי פריינד איבער א פעלזן אין אפריקע, איז געקומען א מאלפע גענוג נאענט אז מען זאל קענען שיסן אויף אים מיט א ביקס. א שיס האט געקראכט, די מאלפע איז פארוואונדעט געווארן און געפאלן צו דער ערד. די פארוואונדעטע מאלפע האט אנגעהויבן שרעקליך שרייען. איבער צוויי הונדערט אנדערע זענען געקומען, און יעדער האט גענומען א שטיין אין זיין לאפע און אנגעהויבן באמבארדירן די דריי מענטשן. די מענטשן האבן געהאט ביקסן און האבן נאטירליך דערשאסן עטליכע מאלפעס. אבער די איבעריגע האבן נישט אויפגעהערט צוווארפן שטיינער ביז צוויי מענטשן זענען שווער פארוואונדעט געווארן. די מאלפעס וואלטן אפשר אומגעברענגט די מענטשן אויב א גרופע יעגער וואלט נישט פונקט דעמאלט געקומען צו הילף. ווען די געזונטע מאלפעס האבן געזען די גרויסע סכנה, האבן זיי גענומען זייערע טויטע און פארוואונדעטע און אנטלאפן.

ביי זייער וואנדערן אין געזעלשאפט האבן מאלפעס וועכטער און אויסקוקער. די וועכטער, וואס זענען די שטארקערע זכרים, פאסן אויף ווי סאלדאטן אז מען זאל נישט אנפאלן די גרופע פון הינטן אדער פון די זייטן. די אויסקוקער גייען פאראויס צו זען צי דער וועג איז זיכער. ווען א מאלפע אין וואלד זעט א טיגער, גיט ער א געשריי וואס די אנדערע הערן. דאס געשריי קלינגט אפ פון יעדן ווינקל אלס א ווארענונג פאר דער גרופע צו ראטעווען דאס לעבן.

ווען א יעגער שיסט א טיגער און א צווייטער טיגער שטייט נישט ווייט פון אים, וועט דער צווייטער זיך אוועקגיין ווי מען מיינט נישט אים, אויב הונגער טרייבט אים נישט אנצוגרייפן דעם מענטש.

די מענטשליכע געזעלשאפט אין איר אנטוויקלטער פארעם שטאמט פון דער מאלפן-געזעלשאפט. נישט דעם מענטש'ס שוואכער קערפער, אין פארגלייך צו די ריזיגע חיות, האט באזיגט זיינע מעכטיגע קעגנער און די אנדערע געפערליכע באשעפענישן. זיין לעבן אין געזעלשאפט, דאס זיך צוזאמענהאלטן, האט דאס געטון. עס איז דעריבער א נאטור-געזעץ אז אחדות איז מאכט. עס איז נישט קיין חילוק צי די באזונדערע מיטגלידער פון דער פאראייניגונג זענען שטארק אדער שוואך. ווילאנג עס איז דא אחדות, איז שוין דא מאכט.

אבער דער מענטש האט נישט איינגעפירט די געזעלשאפט. די געזעלשאפט האט אים געמאכט פאר וואס ער איז.

אויב אין דעם מענטש וואלט נישט געלעגן דער נאטירליכער דרוק צו לעבן אין געזעלשאפט נאך ווען ער איז געווען אין אן אור-צושטאנד, וואלט ער קיינמאל נישט דערגרייכט די היינטיגע שטאפל פון הערשן איבער אנדערע באשעפענישן.

אין דעם לעבן אין געזעלשאפט ליגט דעריבער נאטור'ס וואונטש אז דער מין באשעפענישן וואס לעבט אזוי זאל ווערן דער בעסטן צוגעפאסטער און איבערלעבן אנדערע.

די נאטור-געשיכטע ווייזט אונז נאך פאקטן אין דער הינזיכט: חיות וואס האבן געלעבט ווייניגער אין געזעלשאפט אדער בכלל נישט, האבן פריער אויפגעהערט צו עקזיסטירן אלס מין.

אין דעם לעבן אין געזעלשאפט ליגט עקזיסטענץ, פונקט ווי עס ליגט אין דעם וואונטש פון ליבע צו געשלעכטליכער פאראייניגונג כדי דער מין זאל ווייטער אויפקומען.

די היינטיגע מענטשליכע געזעלשאפט האט פארשידענע נעמען פאר דער פאראייניגונג. געוויסע זענען פאראייניגט דורך פאטריאטיזם. דאס געפיל שטאמט פון דער אור-צייט ווען איין משפחה אדער צוויי האבן געלעבט צוזאמען אין געזעלשאפט אויף איין שטיק לאנד. שפעטער, ווען זיי זענען אויסגעשטארבן און זייערע קינדער זענען געבליבן, האבן די קינדער עס גערופן פאטערלאנד. עס איז זיכער נישט געווען דאס לאנד וואס האט פאראייניגט די מענטשן, נאר זייער צוזאמענלעבן און זייערע באציאונגען איינער מיטן אנדערן. היינט רופט מען דאס פאטריאטיזם. דאס איז פונקט אזוי פאלש ווי דער באגריף פון יענע אור-מענטשן.

אנדערע מענטשן רופן זיך ברידער ווייל זיי גלייבן אין איין זאך אדער פארגעטערן איין איינבילדונג. אויך דאס קומט פון אן אור-צושטאנד. אין די אלטע צייטן האבן זיך די גלויבנס געשאפן פון א געוויסן צענטער. לאמיר אננעמען אז אן אור-מענטש האט געהאט חשק צו עפעס. ווען ער האט געזען פאר זיך די זון, האט ער אין זיין וואונטש צו דערגרייכן די זאך אראפגעקניט און געבעטן צו דעם שטיק פייער וואס איז אזוי מעכטיג און שטארק. דורך א צופאל איז דער וואונטש שפעטער אויסגעפירט געווארן. דער אור-

מענטש האט דערציילט זיין שכן ווי די זון האט אים געהאלפן. דער שכן האט אים געגלייבט און האט אין א נויט אויך געבעטן צו דער זון. צוויי מענטשן האבן דעריבער שוין געגלייבט אין איין זאך. דער גלויבן האט זיך אבער ווייטער פארשפרייט ביז א גאנצער שבט האט דערין געגלייבט.

די מענטשן פון דעם שבט, אין זייערע געזעלשאפטליכע באציאונגען און וואונטש צו זיין נאענט איינער צום אנדערן, פלעגן זיך צוזאמענקומען צו גיין אויף יאגד, כאפן פיש, שערן זייערע שאף און אזוי ווייטער. אזא צוזאמענקונפט איז זיי געווען אנגענעם און פארוויילנד. דערנאך האבן זיי באשלאסן צוצוגעבן נאך א סיבה זיך צו פארזאמלען: צוזאמענקומען צו דינען די זאך וואס העלפט זיי אלעמען, פאר א געטליכן דינסט.

מיר וועלן נישט גיין צו ווייט מיט דער דערקלערונג, נאר קוקן אויף דער היינטיגער צייט. מען האט באוויזן אז ניינציג פראצענט פון די וואס באזוכן קירכן, טעמפלען אדער אנדערע בתי תפילה קומען נישט אהין ספעציעל כדי צוזאמען צו בעטן גאט, נאר ווייל די צוזאמענקונפט אין געזעלשאפט איז זיי ליב.

דערפון האט זיך אויך אנטוויקלט אז די רעליגיעזע פאראייניגונג האט איינגעפירט שיינע געביידעס מיט קונסטליכע מאלערייען, אנגענעמע מוזיק און שיינע געזאנגען. נישט כדי בעסער נושא חן צו זיין ביי גאט, נאר כדי שענער צו מאכן די צוזאמענקונפט.

דער נאטירליכער דרוק צו געזעלשאפט ביים מענטש איז אזוי אנטוויקלט אז אמאל איז דער טויט ליבער ווי זיין אליין. אין פארגעניגן און טרויער וויל דער מענטש זיין אין געזעלשאפט. ווען מיר זיצן אין א טעאטער און עס זענען נישטא גענוג צוקוקער, איז אונז דאס פארגעניגן אומאנגענעם. מיר וועלן זיך נישט שטעלן טאנצן אליין, נאר ווען מיר זענען צווישן אנדערע וואס טאנצן. ווען מיר באוויינען אונזערע טויטע פריינד, ווילן מיר האבן געזעלשאפט וואס זאל מיט אונז וויינען אדער אונז טרייסטן. אפילו עסן ווילן מיר ענדערש אין געזעלשאפט.

מען דערמאנט דא "עסן", ווייל דער פאקט איז דער וויכטיגסטער אינעם געזעלשאפטליכן לעבן פון באשעפענישן. כמעט אלע חיות, אפילו די היימישע, ווילן זיין אליין ווען זיי עסן. אין זייער הונגער רעכענען זיי אז גארנישט וועט זיין גענוג זיי צו זעטיגן, און זיי ווילן נישט ערלויבן קיינעם מיטצוטיילן זייער עסן. עס זענען אפילו נאך דא פילע אזעלכע מענטשן. אבער דאס לעבן אין געזעלשאפט איז ביי מענטשן אזוי אנטוויקלט אז דער מענטש איז נישט בלויז א מכניס אורח. ער שפירט אויך מער געשמאק ווען ער האט געזעלשאפט בשעתן עסן.

אין די פריערדיגע קאפיטלען האבן מיר באוויזן אז דאס גרויסע ליבע-געפיל צו די "אייגענע", פון עלטערן צו קינדער, קינדער צו עלטערן, ברודער און שוועסטער און אזוי ווייטער, קומט פון א נאענטער באקאנטשאפט. לאמיר די סארט ליבע ענדערש רופן פריינדשאפט, אנדערש פון געשלעכטליכער ליבע, אדער ליבע מיט א געזעלשאפטליכן ציל.

אבער די פריינדשאפט איז ערשט א רעזולטאט פונעם לעבן אין געזעלשאפט. מיר ליבן די געזעלשאפט אלס אן אלגעמיינע זאך. מיר ליבן, לאמיר זאגן, אלע מענטשן אן אן אויסנאם, ווייל עס איז אונז אנגענעם צו זיין אין זייער געזעלשאפט. אבער מיר ליבן נישט קיין געוויסן באזונדערן מענטש פון דער געזעלשאפט ביז מיר זעען אים און מאכן א באקאנטשאפט. פון א נאענטער באקאנטשאפט קומט ארויס פריינדשאפט פארן צוועק פון קעגנזייטיגן שוץ, ווי למשל די פריינדשאפט צו קינדער. דורך דער זעלבער סיבה קומט אבער אויך ארויס געשלעכטליכע ליבע.

מיר מוזן ערשט זען די נקבה פון אונזער מין אין אונזער געזעלשאפט איידער מיר שפירן א צוציעונג צו איר.

אונזער ליבע צו א פרוי אונטער די אומשטענדן האט דעריבער א דאפלטע ווירקונג. ערשטנס דורך דעם נאטירליכן דרוק צו לעבן אין געזעלשאפט, און צווייטנס דורך דער צוציעונג פון א פאסיגער געשלעכטליכער ליבע.

אבער די נאטור האט צו יעדער הסכמה אויך א פראטעסט. פונקט ווי מיר האבן ליבע, האבן מיר אויך האס. אדער בעסער געזאגט: די גרויסע ליבע איז דער פארקערטער צד פון א גרויסן האס.

פארוואס ליבן מיר? פארוואס שפירן מיר א צוציעונג? ווייל די נאטור וויל אזוי. דערמיט ענדיגן זיך אלע פראגן. אבער די נאטור האט אויך זאכן וואס זי וויל נישט. לאמיר נעמען צוויי גרופעס מענטשן וואס לעבן איינע נעבן דער אנדערער. איינע שאדט דער אנדערער דורך רויב, איבערפאלן און אנדערע אנגריפן. די אנגעגריפענע גרופע זוכט זיך לויט א נאטור-געזעץ צו פארטיידיגן און טוט דאס אויך. אבער אין דער פארטיידיגונג מוז ליגן אן אנגריף אויף דעם קעגנער, אים צו טון שלעכטס. ווען מיר טוען יענעם שלעכטס, זוכן מיר נישט זיין טובה און האבן אים דעריבער פיינט.

מיר האבן דעם צווייטן פיינט ווייל ער שטערט אונזער וואוילזיין און אונזער גליק. די נאטור האט אונז אין אזא פאל געגעבן דעם האס פונקט ווי זי האט אונז געגעבן די ליבע.

א יונג מיידל האט נישט קיין סיבה צו האבן פיינט אן אלטן מאן אויב ער האט גארנישט מיט איר. פארקערט, זי וועט אים ליבן אלס א מיטגליד פון דער געזעלשאפט. אבער אויב דער אלטער מאן האט זי דורך געוויסע עקאנאמישע אומשטענדן געצוואונגען אים צו געבן איר געשלעכטליכע ליבע, וואס געהערט לויטן נאטור-געזעץ צו א יונגן מענטש, האט זי אים פיינט. דאס זעלבע איז מיטן יונגן מאן קעגן דער אלטער פרוי אויב ער מוז איר געבן זיין געשלעכטליכע ליבע.

אזא האס, וואס איז פונקט אזא נאטור-געזעץ ווי ליבע, שטערט אונזער פאראייניגונג אין געזעלשאפט.

דער מענטשליכער געזעלשאפטליכער דרוק האט דעם זעלבן צוועק פון עקזיסטענץ ווי דער דרוק צו געשלעכטליכער ליבע. ביי מענטשן, נאך מער ווי ביי אלע אנדערע חיות, דארפן זיי גיין האנט אין האנט. אבער זיי גייען נישט, צוליב די עקאנאמישע צושטאנדן וואס מענטשן האבן געשאפן.

די מענטשליכע געזעלשאפט האט נאך אן אנדער איינפלוס אויף אונזער געשלעכטליכער ליבע.

לאמיר זיך פארשטעלן אז אין אונזערע באציאונגען מאכט א מאן פריינדשאפט מיט א מאן. זיי ליבן זיך אלס פריינד ווייל איינער האט געטון דעם צווייטן א טובה, אדער זייערע נאטורן שטימען זייער גוט. אבער וויבאלד דעם מענטש'ס שטימונג טוישט זיך, קענען צווישן די פריינד קומען גלייכגילטיגקייט אדער אפילו האס. דאס בעסטע מיטל אונטער אזעלכע אומשטענדן איז אז די צוויי געוועזענע פריינד, וואס שטימען מער נישט צוזאמען, זאלן זיך אפטיילן. אזוי איז עס אפילו צווישן ברודער און שוועסטער און צווישן עלטערן און קינדער. צווישן מאן און פרוי קען עס נישט זיין אזוי.

מיר האבן געזען ווי מאן און פרוי וואס האבן זיך געוואלדיג פיינט לעבן דאך ווייטער צוזאמען. אזא האס קומט רוב מאל צוליב געשלעכטליכער ליבע. דער מאן אדער די פרוי איז געווארן זאט פון דער ליבע וואס די צוויי האבן מער אדער וויי'ניגער אויסגעאיבט. ער געפינט זיך אן אנדערע, אדער זי אן אנדערן, ביי וועמען די געשלעכטליכע ליבע קען אויסגעאיבט ווערן מיט ליבע. דאס איז נאטור'ס וואונטש, אפילו ווען דער מענטש קעמפט אמאל מיט אלע זיינע כוחות דערקעגן.

אין אזא פאל צעברעכט זיך די צוזאמענשטימונג צווישן דעם פאראייניגטן מאן און פרוי. ער אדער זי, אדער ביידע, ציען צו זייערע נייגונגען און האבן פיינט וואס זייער נאטור וויל נישט. אבער זיי קענען זיך נישט צעטיילן. ערשט קומט די זארג פאר קינדער, וואס קענען אפשר אנדערש נישט פארזארגט ווערן אויב דער אנערקענטער פאטער און מוטער לעבן נישט צוזאמען. דערנאך קומט די מיינונג פון אנדערע מענטשן. כמעט יעדער זאגט אז אזוי דארף נישט זיין, כאטש קיינער וואלט נישט געקענט אנדערש האנדלען אונטער ענליכע אומשטענדן.

עס קומט דעריבער ארויס א פארביטערט לעבן. אויב דער מאן אדער די פרוי האט נישט דעם מוט, אדער די שוואכקייט, זיך אפצוברעכן איינער פונעם אנדערן און נאכגיין נאטור'ס נייגונג, פירן זיי צוזאמען א שרעקליך פארביטערט לעבן.

מיר קענען נישט אנדערש ווי זאגן אז די נאטור איז שרעקליך נקמה'דיג. זי נעמט א שרעקליכע נקמה אין די וואס ווילן נישט נאכפאלגן אירע נייגונגען.

דער פאקט צווינגט אונז צו פרעגן: איז אזא איינפירונג געזעלשאפטליך? מיר קענען נישט ענטפערן יא, ווייל דאס וואלט געווען א סתירה צו דער נאטור, וואס איז נישט אין קיין סתירה מיט זיך אליין. געזעלשאפט איז נאטור'ס וואונטש אז מיר זאלן עקזיסטירן. געשלעכטליכע ליבע איז אויך דאס זעלבע. ווי קומט דעריבער אז די געזעלשאפט זאל האנדלען קעגן געשלעכטליכער ליבע, אדער געשלעכטליכע ליבע קעגן דער געזעלשאפט?

מיר מוזן ענטפערן אז דאס איז אן עקאנאמישע פראגע וואס מענטשן האבן אליין געשאפן אין זייערע פילע טעותים.

אויב קינדער וואלטן נישט געווען אפהענגיג בלויז פון צוויי מענטשן וואס רופן זיך עלטערן, און א פרוי וואלט געווען אומאפהענגיג פונעם מענטש וואס רופט זיך איר מאן, וואלט ערשטנס די געזעלשאפט געווארן שטארקער. צווייטנס וואלטן די נייגונגען אין דער נאטור און פון דער נאטור נישט געדארפט אפגעשטעלט ווערן דורך עקאנאמישע צושטאנדן.

13. שיינקייט אין דער נאטור

אין נאטור'ס צוציעונגען וואס בינדן אונז צום לעבן זעען מיר אזויפיל סודות, וואס מיר האבן נאך נישט געפונען קיין שליסל זיי צו לייזן.

אונזערע חושים האבן אויפגענומען געוויסע באגריפן וואס שאפן אנגענעמע און אומאנגענעמע באגריפן אדער געפילן. דער חוש פון שמעקן, לאמיר זאגן, האט ליב פארפום, אבער פארדאמט שמוץ. פארוואס פארדאמט ער שמוץ? ווייל שמוץ שאדט אונזער קערפער און דער גערוך איז דעריבער אומאנגענעם. יעדער פראצעס פון פוילן ארבעט איבער די זאך אין א סארט שטאף וואס מיר רופן שמוץ. אבער עס זענען אויך דא איבערגעפוילטע זאכן וואס זענען זייער גוט פאר אונז. דעריבער האט די נאטור זיי געגעבן אן אנגענעמען גערוך, כאטש אנגענעם פאר אונזער חוש פון שמעקן.

עס זענען דא בייטל-חיות וואס זייער איינציגער וואפן איז דאס באשפריצן זייער פיינט מיט א זאפט פונעם בייטל וואס האט זייער א שלעכטן גערוך. אבער ביי די בייטל-חיות זענען דא צוויי סארטן זאפט: איינער שטינקט פאר אונזער חוש הריח און דער צווייטער שמעקט גוט. א כעמישע פארשונג האט באוויזן אז דער שטינקנדיקער זאפט אנטהאלט א גיפט וואס איז געפערליך פאר אונז מענטשן, און דער וואס שמעקט גוט אנטהאלט א געזונטן שטאף.

די נאטור אליין האט דעריבער שוין געזארגט אז אונזערע חושים זאלן פארדאמען דאס וואס איז געפערליך פאר אונז און מקרב זיין דאס גוטע.

אונזער חוש פון זען האט אויך אזעלכע אייגנשאפטן. דאס שיינע מאכט אויף אונז אן איינדרוק. אבער מיר קענען נישט זאגן אז דאס וואס זעט אונז אויס שיין איז באמת שיין. דאס שיינע האט אין זיך ערשט דאס נוצליכע פאר אונז. דעריבער האט די נאטור עס געמאכט אנגענעם.

מיר זאגן אז א פרוי איז שיין. פארוואס? ווייל דער חוש פון זען ברענגט ארויס אזא רעזולטאט. מיר באוואונדערן אין א פרוי אירע גלייך אויסגעפארעמטע גלידער, אירע גלאנצנדיגע אויגן, איר צערטליכע הויט, איר גליקליכן שמייכל, איר צוציענד פנים און אזוי ווייטער. מיר זאגן אז דאס איז שיין ווייל עס געפעלט אונז. מיר נעמען עס אן אלס שיין ווייל אזא פרוי שטעלט פאר יוגנט, קראפט און פרויענשאפט וואס פאסט צו ברענגען געזונטע, פולשטענדיגע קינדער. אבער איז דאס באמת שיינקייט?

מען דערציילט אז ווען די ענגלענדער האבן צום ערשטן מאל באזיגט דאס מאטאבעלע-לאנד אין אפריקע און באזעצט די געגנט מיט מיליטער, האבן די ענגלישע אפיצירן אנגעהויבן ברענגען זייערע פרויען אהין. אן ענגלישער קאלאנעל, וואס איז געווען גוט באקאנט מיט א שווארצן הויפטמאן, האט איין טאג פארגעשטעלט פאר אים זיין פרוי. דעם קאלאנעל'ס פרוי איז געווען א יונגע פרוי פון אכט און צוואנציג יאר מיט א שפאנישער מוטער און אן ענגלישן פאטער. זי איז געווען וואונדערליך שיין.

נאכדעם וואס דער הויפטמאן איז געבליבן אליין מיטן קאלאנעל, האט ער געזאגט:

"מיר שווארצע באוואונדערן אייך ענגלענדער. איר זענט קליג און געשיקט און האט גוטע ביקסן און קאנאנען צו הרג'ענען אסאך מענטשן אויף איינמאל. אבער איך קען נישט פארשטיין אייער עקלדיגן געשמאק אין א פרוי. ווי איך פארשטיי, האט איר מיר פארגעשטעלט אייער פרוי צו ווייזן איר שיינקייט, און איר זעט אויס ווי איר זענט שטארק פארליבט אין איר. אזוי איז עס אויך מיט די אנדערע ענגלישע אפיצירן און זייערע פרויען. אבער איך קען נישט פארשטיין ווי א מאן מיט שכל קען ליבן א פרוי וואס איז גראד ווי א שטעקן, מיט אן איינגעצויגענער טאליע, א בלאס פנים, דינע ליפן און בכלל עפעס א סארט פארזעעניש. ביי אונז איז א פרוי א פארגעניגן צו קוקן אויף איר. זי איז ברייט, גראב, מיט גרויסע ברוסטן, אן אנטוויקלטן בויך, גראבע באקן און צוויי ליפן, גרויס, רונד און דיק, אז עס איז מחיה נפשות צו געבן א קוש אויף אזעלכע ליפן."

דער שווארצער האט אפגעשאצט שיינקייט פון זיין שטאנדפונקט. די שווארצע פרוי האט אים אויסגעזען ווי די פולשטענדיגע שיינקייט. דער ענגלישער קאלאנעל האט זיכער געלאכט פון אים, אבער דער שווארצער האט געטון דאס זעלבע.

מיר ליבן דאס וואס די נאטור האט באשטימט פאר אונז, און מיר געפינען שיינקייט אין דעם וואס די נאטור וויל אז מיר זאלן באוואונדערן.

צי דאס וואס זעט אונז אויס שיין איז באמת שיין, ווייסן מיר נישט.

מיר ווערן אנטציקט פון א זונאויפגאנג. מיר קוקן אויף די שטראלן פון דער זון ווי זיי צוגיסן זיך אין גאלדענע שטראמען איבער בערג, ביימער, פעלדער און גערטנער.

מיר ווערן באגייסטערט ווען מיר זעען א זונאונטערגאנג. עס זעט אונז אויס ווי א גאלדענער לאמפ זינקט הינטער די בערג און לאזט איבער שלום, גליק און ברכה אויף דער וועלט.

ווען מיר זעען די גרינע לאנקעס און די בלומען-בעטן און הערן די פייגעלעך געבן א קאנצערט אויף די גרין-געקרוינטע צווייגן, עפענען מיר דאס מויל. עס זעט אויס ווי מיר ווילן איינאטעמען די הערליכע נאטור מיט די געזאנגען פון די פייגעלעך.

איז יעדער מענטש אזוי? באוואונדערט יעדער די נאקעטע נאטור אין איר ווילדקייט? באגייסטערט יעדן די שטילקייט פון נאטור'ס שלאף און דאס רוען פון די בלומען?

ניין. די שיינקייט מאכט דעם איינדרוק בלויז אויפן מענטש וואס האט פון יוגנט אן געלעבט מיט דער שטילער נאטור. עס זענען אבער דא אנדערע מענטשן, אויך געפילפולע, וואס זעען אין די בילדער בלויז א וויסטקייט, ווילדקייט און אן אומאנגענעמע שטילקייט. אזא מענטש באוואונדערט ווידער די הויכע טורעמס וואס מענטשליכע הענט האבן געשאפן, די ריזיגע הייזער און פעסטונגען וואס מענטשליכע קעפ האבן פלאנירט.

פארוואס איז דאס? דער ענטפער ליגט אין דער סביבה פונעם מענטש, וואו ער איז געבוירן און וואו ער איז צוגעוואוינט געווארן. די נאטור איז שיין דארט וואו דער מענטש געפינט זיך. זי מאכט זיך איבעראל אנגענעם לויט די אומשטענדן.

מען דערציילט וועגן בילדהויער וואס האבן אויסגעהאקט מארמאר-פיגורן לויט שיינע פרויען אלס מאדעלן. בשעת די שיינע פרוי איז געשטאנען פארן קינסטלער אינגאנצן נאקעט, ווי די מוטער האט זי געבוירן, האט עס אים גארנישט באנומען. אבער ווען ער האט געענדיגט זיין ארבעט, האט ער מיט אן אויסערגעווענליכער ליידנשאפט געקושט דעם קאלטן מארמאר. נאך מער: עס זענען דא מענטשן וואס וועלן מער באוואונדערן א פרויס שיינקייט אין א בילד אדער א פיגור ווי די אמת'ע לעבעדיגע שיינקייט.

די קינסטלער אדער ליבהאבער פון קונסט האבן קאנצענטרירט זייערע געדאנקען אויף דער אפבילדונג פון שיינקייט. דעריבער זעט די אפבילדונג זיי אויס ווי די אמת'ע שיינקייט.

אין אזעלכע פעלער בלייבן מיר שטיין צעמישט און פארשטייען נישט. די נאטור האט, ווי עס זעט אויס, געלאזט אלעס וואס איז נוצליך פאר אונז אויסזען שיין. ווי קומט דעריבער אז דער קינסטלער געפינט די ריכטיגע שיינקייט אינעם קאלטן, הארטן מארמאר, אנשטאט אינעםווארעמען, צערטליכן קערפער פון א יונגער פרוי?

אבער די קליינע סודות אין דער נאטור שטערן אונז נישט צו פארשטיין די הויכע כוונה אין נאטור'ס שטרעבונגען. עס בלייבט א פאקט אז די נאטור לאזט דאס נוצליכע אויסזען שיין און אנגענעם פאר אונז, כדי אונז מער צוצובינדן צום לעבן און צו אירע צוועקן.

די שיינקייט אין דער נאטור איז כדי מיר זאלן מסכים זיין אז דאס לעבן איז ווערט צו לעבן. דאס וואס מיר זעען אין אונזער אנוועזנהייט אדער שכינות זעט אונז אויס שיין.

אבער די נאטור האט אין אירע פארמען אויך מיאוסקייט. יעדער האט פיינט דעם שטיקנדיקן, אן-לופטיקן, שמוציגן קאנאל, ווייל ער שאדט אונז און מיר קענען דארט נישט לעבן. פונקט ווי דער שמוץ-ווארעם האט פיינט דאס ליכט און די טרוקענע ווארעמקייט וואס שאדן אים.

די נאטור האט אלעס איינגעארדנט לויט איר ווילן. וואס זעט איין באשעפעניש אויס גוט, שיין און ליב, זעט א צווייטער אויס שלעכט, מיאוס און פאראכטעט.

14. די העכסטע ליבע

אונזער אויפגאבע ביז איצט איז געווען צו פעסטשטעלן אז אלע ליבעס האבן צוויי כוונות מיט איין צוועק. איין כוונה איז די פארמערונג. די צווייטע כוונה איז אז דאס לעבן זאל זיין אנגענעם און מען זאל וועלן לעבן. צוזאמען איז דער ציל אז מען זאל עקזיסטירן.

אבער דאס אלעס זענען נאר מיטלען צום צוועק. די נאטור האט א געוויסן צוועק וואס זי וויל דערגרייכן מיט דער עקזיסטענץ פון אירע באשעפענישן. דערפאר האט זי איינגעפלאנצט די פארשידענע ליבעס, כדי פעסטצוהאלטן די עקזיסטענץ.

אויב מיר האבן נישט קיין טעות, איז נאטור'ס צוועק אז די באשעפענישן זאלן ווערן פאראיידלט און פארבעסערט און דערגרייכן א געוויסן פונקט פון פולשטענדיגקייט.

מיר פרעגן זיך: וואס שטייט אין נאטור'ס וועג צו דערגרייכן דעם פונקט פון פולשטענדיגקייט? אדער, בעסער געזאגט, צו וואס שטרעבט די נאטור?

ווען מיר קוקן מיט אפענע אויגן און מיט א קלארן פארשטאנד, פארשטייען מיר אז דער פונקט פון פולשטענדיגקייט ביי מענטשן, וואס זענען אויף דער ערד די פולשטענדיגסטע פון די באשעפענישן, באשטייט אין דעם אז מיר זאלן שאפן איין גרופע גליקליכע און ליבנדע באשעפענישן. זיי זאלן קענען נוצן זייער מוח-מאשין אן ווערן געשטערט פון די זארגן וועגן דעם קערפער.

די נאטור איז רייך און ברייטהארציג און שענקט אלעס אין איבערפלוס. די מוטער ערד פראדוצירט אלעס וואס דער מענטש דארף, און נאך מיט א צוגאב. אבער די מענטשן פארברענגען איצט מער פון זייער צייט אין בארויבן איינער דעם צווייטן ווי אין זארגן פאר נאטור'ס צוועק.

די מענטשן, וואס שאפן איין גרופע מיט גלייכע יחוסן, האבן איינגעפירט פאטריאטיזם, נאציאנאליטעט, רעליגיע, גלויבן, אבערגלויבן, פאנטאזיע און סתם נארישקייט. איין "יחסן" שטעלט זיך אוועק מיט א ביקס און זאגט: "דאס שטיקל לאנד איז מיין פאטערלאנד, און ווער עס רירט דאס אן, דעם וועל איך דערשיסן." א צווייטער האט אנגעצונדן א פייער און זאגט: "ווער עס וועט טענה'ן אז מיין גלויבן אדער רעליגיע איז נישט די ריכטיגע, דעם וועל איך פארברענען." א דריטער פארברענגט זיין גאנץ לעבן אין אינטריגעס און אנדערע געמיינהייטן, צו רודפ'ן דעם אנדערן וואס טראכט נישט ווי ער. א פערטער טענה'ט אז לויט געוויסע רעכטן, וואס ער האט אליין געשאפן, דארף ער אוועקנעמען פון זיין מיטמענטש נישט נאר זיין ליבע, נאר אויך זיין הארעוואניע. ער אליין לעבט דערווייל אן קיין זארג פאר מארגן, כאטש ער האט היינט נישט געארבעט.

מענטשן בויען קריגס-שיפן, גיסן קאנאנען, שמידן שווערדן און פאבריצירן דינאמיט, כדי צו הרג'ענען זייערע מיטמענטשן. דאס איז קעגן אלע געזעצן אין דער נאטור און קעגן דעם מענטשליכן יושר.

מענטשן רויבן, מארדן, שווינדלען, שענדן און באליידיגן איינער דעם צווייטן, אבי איינער זאל לעבן אויפן אנדערן'ס חשבון. מענטשן רוען נישט פון צוריקצוהאלטן נאטור'ס ציל פון מענטשליכער פולשטענדיגקייט.

אנשטאט מיר זאלן האבן צייט צו טראכטן, אויסצוארבעטן אונזער מוח-מאשין, אויסצופארשן נאטור'ס סודות און לעבן צוזאמען פרידליך, גליקליך און רואיג, דרייען מיר זיך ארום נאטור'ס טויער און ווילן שטענדיג גיין צוריק צו יענעם צושטאנד פון חיה'ישקייט, ווען איינער האט אויפגעגעסן דעם צווייטן.

אונזער גאנצע שטרעבונג איז, ווי עס זעט אויס, נאר צו ליבן דעם מענטש'ס נשמה, נישט זיין קערפער; אים צו באזארגן מיט יענע וועלט, נישט מיט דער וועלט; אים צוצוזאגן שפייז נאך זיין טויט, נישט בשעת ער איז דא הונגעריג; אים אנצופילן מיט פאנטאזיעס פון קראנקע קעפ, נישט איינצופלאנצן ריינע און אמת'ע געדאנקען.

מיר נוצן אויס די נארישקייט, אומערפארנקייט און טפשות פון אונזערע מיטמענטשן, כדי זיי צו קענען פארשקלאפן. מיר זעען אלע צוזאמען אויס ווי א ים מיט רויב-פיש, וואו איינער יאגט דעם צווייטן כדי אים צו פארשלינגען.

מיר פארגעסן די רייכטומען אין דער נאטור. מיר ווילן נישט וויסן פון אונזער גלייכקייט אלס באשעפענישן פון איין מין. מיר זעען נישט די שטרעבנדע נאטור אין אונז, קוקן אוועק פון אונזער גליק און לויפן אהין וואו איינער זאל קענען דעם צווייטן בייסן, רייסן, צופן און איינשלינגען.

ניין! נישט דאס איז נאטור'ס צוועק און נישט אהין יאגן אונז די כוואליעס פון דער צייט!

ווען מיר קוקן אויף דעם צושטאנד און פארשטייען אים, ווען מיר קוקן אויף דער סצענע און דורכדרינגען זי, ווערן מיר פארצווייפלט פון דעם שוידערליכן און ווילדן צושטאנד. מיר מוזן ליידער מודה זיין אז מיר זענען נאך זייער ווייט פונעם ציל צו וואס די נאטור האט אונז באשטימט.

אין אונזער ווילדער יאגד פון לעבן מאכן מיר מיאוס דאס וואס די נאטור האט געוואלט זאל אונז אויסזען שיין. מיר טרעטן מיט די פיס אויף די הייליגסטע ליבע-געפילן, צערייסן דאס צערטליכע הארץ און פארוואנדלען איידלקייט, ערליכקייט און ליבלעכקייט אין גראבקייט, נידערטרעכטיגקייט און האס.

"אך!" רופט אויס דער טראכטנדיגער מענטש. "ווי ווייט, ווי ווייט איך שטיי נאך פון מיין ציל! איך, אין מיין איצטיגער פארעם, וועל שוין נישט דערלעבן יענע צייט ווען גליק און ברכה וועלן קרוינען דאס מענטשליכע לעבן."

דער אדוואקאט וואס פארטיידיגט די מענטשליכע רעכטן שטודירט ווי צו מאכן דעם ליגן געווינען. דער דאקטער וואס שטודירט די מענטשליכע ליידן כדי זיי אפצושאפן איז געצוואונגען צו האנדלען קעגן די פרינציפן פון זיין פראפעסיע, ווייל ער מוז קעמפן קעגן די אנדערע רויב-חיות. דער אינזשעניר וואס דארף אויסטרעפן מאשינען צו פארלייכטערן מענטשליכע ארבעט מוז נוצן זיין גייסטיגע קראפט צו אויסטרעפן בעסערע קאנאנען און

ביקסן. דער שרייבער וואס זאל פארזיסן דעם מענטש'ס נשמה מיט זיינע געדאנקען, דער דיכטער וואס זאל דערהייבן דעם מענטש'ס נשמה מיט זיינע באגייסטערונגען: אלעס, אלעס מוז פאלן אלס קרבן פאר דער אומגלייכקייט אין דער מענטשליכער געזעלשאפט!

ווי טרויעריג דאס איז!

אבער די נאטור האט שוין באזיגט אסאך שטערונגען, און זי מוז און וועט אויך די דאזיגע באזיגן!

דער ציל פון דער מענטשהייט איז א פאראייניגונג פון א גרופע באשעפענישן, וואו איינער זאל זארגן פאר אלע און אלע פאר איינעם. נאטור'ס צוועק איז אז מיר זאלן אויפהערן זיך צו זארגן פאר דאס וואס מיר דארפן נישט זארגן און שאפן איין גרופע ליבנדע און געטרייע מיטגלידער. איינער זאל לעבן אינעם צווייטן'ס גליק און דערמיט זאלן אלע זיין גליקליך.

יא, די נאטור האט באזיגט און וועט נאך באזיגן גרעסערע שטערונגען! אויך די דאזיגע שטערונג מוז זי איבערשטייגן.

מיר זעען דערפאר אין דעם צארנדיגן און ברויזנדיגן ים פון א ווילדער מענטשהייט פון צייט צו צייט אויפשטייגן א בארואיגנדיגע כוואליע. זי ברייטערט זיך אויס איבערן שטורמישן ים און גיט דעם שיף פון לעבן א מאמענט פון רואיגקייט. אין דער פינסטערער און שטורמישער נאכט זעען מיר פון צייט צו צייט א ליכט וואס באלייכט דעם פינסטערן וועג און פירט די מענטשהייט צו איר ציל, צו איר צוועק און צו נאטור'ס כוונה.

די בארואיגנדיגע כוואליע און דאס גלאנצנדיגע ליכט זענען די איינציגע איידעלע און ליבנדע מענטשליכע נשמות וואס באווייזן זיך צווישן אונז, צווישן די מענטשן פון ליגן און שווינדל. זיי פארשטייען נאטור'ס צוועק און ווייזן אים פאר דער מענטשהייט.

די ברוסט פון אזא מענטש איז פול מיט דער איידלסטער און געפילפולסטער ליבע צו זיינע ליידנדע מיטמענטשן.

אזא הערליכער מענטשליכער גייסט וויינט אויפן גורל פון דער ליידנדיקער, נארישער און טפשות'דיגער מענטשהייט. ער באדויערט זייער שוואכקייט און באקלאגט זייער דערנידעריגונג.

ער וויל זען אלעמען גליקליך און צופרידן. ווען ער זעט דאס נישט, טרויערט זיין נשמה. אזא מענטש באטראכט אלע מענטשן אלס זיינע פריינט, ברידער און באליבטע חברים. ער אליין פארגעסט זיין "איך" און ווייסט נאר אז ער איז געבוירן געווארן צו זארגן פארן ציבור, פאר אלע מענטשן.

דאס איז דער מענטש פון דער גליקליכער צוקונפט. וואס די מענטשהייט ווערט עלטער, אלץ גרעסער ווערט די צאל פון די איידעלע באשעפענישן.

אזא מענטש שפירט פונעם נאטורליכן טרייב אליין אז אונזער געזעלשאפט, אונזער סדר און אונזער פירונג זענען פאלש און מאכן די מענטשהייט אומגליקליך. זיין דערהויבענער גייסט קוקט צו נאטור'ס ציל, צו נאטור'ס צוועק: אז ליבע, געטריישאפט און איבערגעגעבנקייט זאלן פאראייניגן די גאנצע מענטשהייט.

אבער, צו אונזער באדויערן, איז די חיה וואס ליגט אינעם מענטש נאך אזוי שטארק און מעכטיג אז מיר מוזן אמאל פארלירן אונזער האפענונג. דער הונט דערקענט, דאכט זיך, גאנץ גוט זיין פריינט און די קאץ איר וואוילטוער. ביים מענטש איז דאס דערווייל זעלטן דער פאל.

ווען איינער קומט און רופט אויס: "עס איז אומגערעכט אז א געוויסע קלאסע מענטשן זאלן גארנישט טון און אלעס האבן, בשעת א צווייטע קלאסע זאל אלעס טון און נישט האבן אפילו צום לעבן. ניין! אזוי טאר עס נישט זיין. די מענטשהייט מוז צוזאמען ארבעטן פארן אלגעמיינעם וואוילזיין, פארן אלגעמיינעם גליק, און די ליבע אליין זאל אונז רעגירן!"

מיר וואלטן דאן געדארפט ערווארטן אז כאטש די פארפאלגטע און אונטערדריקטע זאלן אנערקענען די גרויסע אמת. אבער אנשטאט דעם זאגן די "פריווילעגירטע" קלאסן אז דער וואס לערנט אזעלכע זאכן איז שעדליך פאר דער מענטשהייט און מוז שטארבן. די בארויבטע שקלאפן אליין, פאר ווענען דער איידעלער האט גערעדט, ווערן די כלים פון די גרויסע רויבער און מארדן דעם איידעלן גייסט.

אך, ווי טרויעריג דאס איז!

אבער די ליכטער האבן אנגעהויבן זיך צו באווייזן אפטער. די אמת'ע מענטשן האבן אנגעהויבן זיך צו פארמערן אין גרעסערע צאלן, און דער ציל פון דער מענטשהייט רוקט זיך אלץ נענטער.

דער הויכער און איידעלער גייסט, וועמענס גאנצע ברוסט איז פול נאר מיט געפילן און ליבע צו זיינע מיטמענטשן, שטארבט גליקליך און צופרידן, מוחל און פארגעבנדיג, ווילאנג ער ווייסט נאר אז ער האט בייגעשטייערט צום גליק פון דער מענטשהייט.

אט די ליבע צו יעדן, צו אלע מענטשן, צו אלעס וואס לעבט און אטעמט, איז די ריינסטע און געלייטערטע ליבע. דאס איז די ליבע וואס יעדער מענטש וועט אמאל מוזן פארמאגן. דאס איז די העכסטע ליבע, וואס שטייגט איבער אלע אנדערע ליבעס!

סוף.